

CURIERUL ADVENTIST

FEBRUARIE 2022: DEGEABA SE TEME IOV? + STADIUL PROIECTULUI DE SPITAL ADVENTIST ÎN TÎRGU MUREȘ + CÂNTAREA LUI MOISE + METODE DE LUCRARE MISSIONARĂ + VOCEA RAȚIUNII + CÂȚI OAMENI SUNT ÎN CER? + AFARĂ DIN ORAȘ + SCANDALUL 666 + ISUS, SEMNUL

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

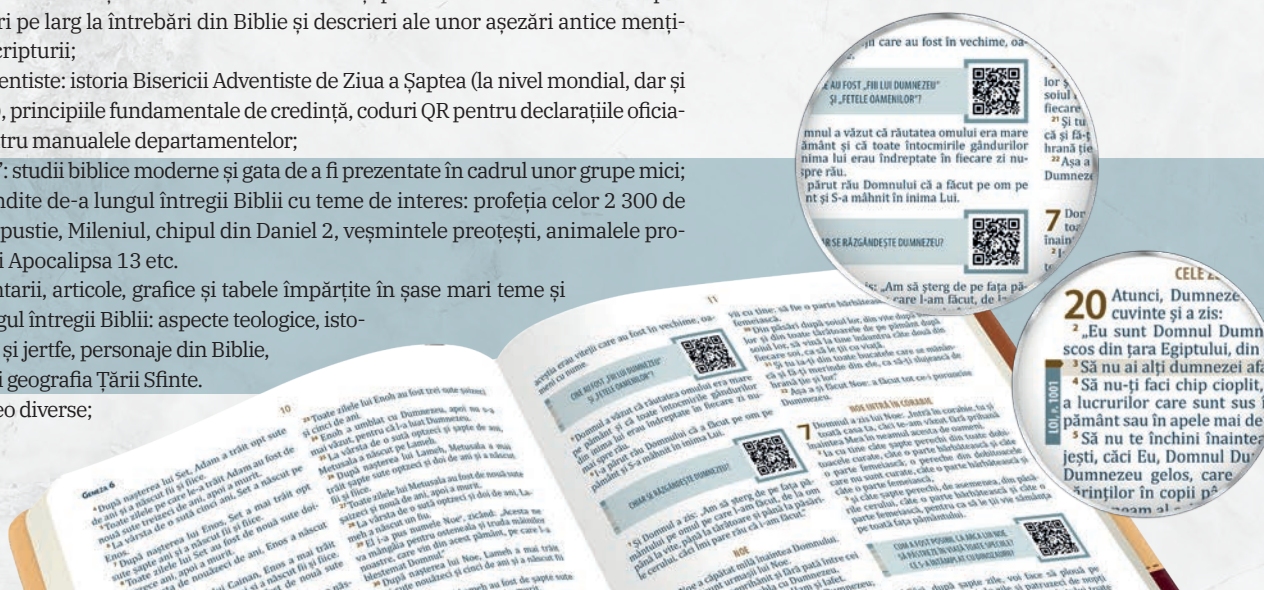
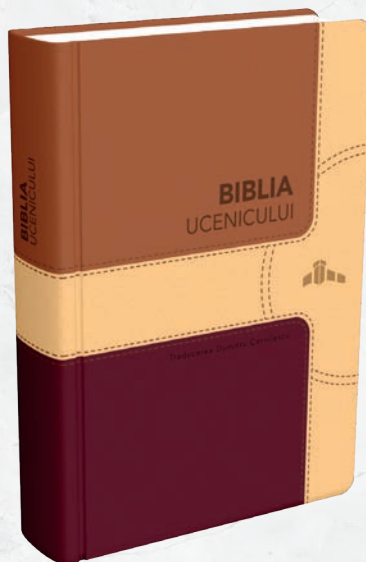
Misiune (și) prin literatură

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

BIBLIA UCENICULUI

Biblia ucenicului este special concepută pentru cei ce vor să aprofundeze Biblia și să le prezinte adevărurile ei și altora. Prezenta ediție cuprinde:

- textul traduceri Dumitru Cornilescu revizuit ortografic;
- cuvintele Domnului Isus tipărite cu maro;
- instrumente biblice folositoare: lista minunilor și a parabolilor Domnului Isus, viața Lui, atributele Duhului Sfânt, o listă a celor mai întâlnite simboluri biblice însoțite de explicația lor; o listă a profețiilor veterotestamentare despre Mesia și împlinirea lor etc.
- studiu biblic în lanț: un instrument practic și ingenios pentru studiul tematic al Bibliei;
- resurse speciale pentru misiune și predicare: sugestii pentru a le împărtăși oamenilor Evanghelia, răspunsuri la întrebările spinoase ale Bibliei și alte materiale;
- coduri QR pentru a asculta cărțile biblice în format audio și pentru a accesa materiale suplimentare: răspunsuri pe larg la întrebări din Biblie și descrieri ale unor așezări antice menționate pe paginile Scripturii;
- resurse specific adventiste: istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea (la nivel mondial, dar și pe tărâm românesc), principiile fundamentale de credință, coduri QR pentru declarațiile oficiale ale bisericii și pentru manualele departamentelor;
- „Există un răspuns!”: studii biblice moderne și gata de a fi prezentate în cadrul unor grupe mici;
- 24 de planșe răspândite de-a lungul întregii Biblîi cu teme de interes: profeția celor 2 300 de zile, sanctuarul din pustie, Mileniul, chipul din Daniel 2, veșmintele preoțești, animalele profetice din Daniel 7 și Apocalipsa 13 etc.
- peste 200 de comentarii, articole, grafice și tabele împărțite în șase mari teme și răspândite de-a lungul întregii Biblîi: aspecte teologice, istorie și cultură, daruri și jertfe, personaje din Biblie, popoare și imperii și geografia Țării Sfinte.
- resurse audio și video diverse;
- 20 de hărți biblice.

Anul XCIX, FEBRUARIE 2022. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

DEGEABA SE TEME IOV?* (I)

Ați mai sluji lui Dumnezeu dacă El Și-ar retrage făgăduința mântuirii? Ați mai oferi zecime, daruri, ați mai sacrifica timp și energie pentru slujire dacă, prin absurd, vi s-ar spune că cerul este o fantezie? Întrebări șocante, care au drept scop aflarea motivației pentru adevărata slujire.

Cerul este un dar. De aici pot genera două extreme:

- Cerul – conceput în exclusivitate spiritual de teama să nu existe vreo motivație egoistă în vederea obținerii lui. Să nu uităm că Biblia vorbește despre cer la modul cel mai real, palpabil – cetate reală, pomi reali, porți reale, oameni reali, bucurii reale etc.
- Cerul – conceput ca scop în sine. Merită să faci afaceri cu Dumnezeu. Tu Îl slujești bine, iar El te va plăti bine. Deci rămâne provocarea: Care este motivația slujirii noastre?

PROVOCAREA

Să ne îndreptăm spre cartea lui Iov. Vom găsi oare aici răspunsul? Când vorbim despre ea, o asociem cu problema suferinței. Un om neprihănit, peste care este îngăduită suferința. Și totuși, Iov 1:9 ne deschide și o altă perspectivă: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu?”

Cuvântul-cheie „degeaba” provine de la ebraicul *hen*. Aici, avem adverbul *hinam* – gratis, fără motiv, degeaba, fără pricină.

Întreaga carte este marcată de căutarea plină de frământări a unui răspuns la provocarea lansată. Răspunsul parcă se lasă mereu așteptat și nu va veni decât în finalul cărții, din partea Celui care-l poate da cu adevărat.

1. Răspunsul lui Iov în prima fază

Contemporanii îl apreciază – Iov 1:1: „Era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău.” El se apreciază (cap. 29). Dumnezeu îl apreciază (1:8): „Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.” Se pare că Iov fusese un răsfățat, iar la întrebarea: „Degeaba se teme Iov?”, el ar fi putut răspunde că nu slujește degeaba, drept dovadă fiind aprecierile și binecuvântările primite.

Prin acest răspuns, Iov ar fi dat dreptate Satanei. Teza lui era că Dumnezeu este un patron bun, care are slujitori impecabili și pe care îi plătește bine. Merită așadar să faci afaceri cu Dumnezeu, pentru că nu ieși în pierdere.

Mai poate crește spiritual un astfel de om? Marele progres ce reiese din experiența dificilă a lui Iov tocmai în aceasta constă. Iov Îl cunoscuse din auzite pe Dumnezeu pentru ca, în final, să-L cunoască din experiență.

Ceea ce-l contrariază însă pe Iov este apariția necazului. Dacă am slujit atât de bine, de ce Dumnezeu nu mă mai plătește? Lui Iov i se ia plata. Va fi dispus să mai slujească „degeaba”? Iov își pune întrebarea: „Ce câștig am că nu păcătuiesc?” (Iov 34:9; 35:1-3).

* Prelucrare după un suport de curs de Teologia Vechiului Testament

CUPRINS

3 Editorial

Emil Jigău

Degeaba se teme Iov? (I)

5 Info

Comunicări din partea ASI România și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România cu privire la stadiul proiectului de spital adventist în Tîrgu Mureș

8 AMiCUs

Adrian Dorgo

Asociația Studenților Adventiști AMiCUs – Cluj Napoca

10 Spiritual

Emilian Niculescu

Cântarea lui Moise

13 Misiune

Farkas Győző

Metode de lucrare misionară ce leagă relații

16 Opinii

Mugurel Asaftei

Vocea rațiunii

18 Meditație

Ștefan Radu

Câți oameni sunt în cer?

20 Reflecții

Daniel Nițulescu

Afară din orașe (II)

24 Teologie

Florin Lăiu

Scandalul 666 (II)

28 Spiritual

Constantin Dinu

Isus, semnul – Isus Și-a șters propriul scris doar o dată

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Isus, Pruncul promis

2. Răspunsul prietenilor

Dumnezeu este un patron corect, care îți oferă în funcție de calitatea slujirii. Dacă faci ce este bine, îl mulțumești pe stăpân. Te uiți la plic și totul este în regulă. Dacă vine însă necazul, înseamnă că l-ai supărat pe stăpân, de aceea trebuie să te verifici, să te pocăiești, iar apoi vei primi iarăși plicul complet.

Ei spun: „Analizează-te, ai greșit undeva, de aceea nu mai ai plata întreagă.” Iov se verifică și constată că totul e în regulă. Prietenii insistă spunând că el a greșit, și nu Dumnezeu a numărat greșit banii.

Pentru Iov, problema nu constă în a se pocăi, ci în depistarea păcatului. „Spuneți-mi ce am făcut ca să mă pot corecta.” Prietenii: „Nu știm nici noi, dar n-au venit toate acestea fără motiv; mai cercetează.”

Să ne imaginăm o zi de salariu cu o amendă în plic, în loc de bani. Stupoare, toată luna muncită, nicio oră lipsă. „Ce am făcut?” „Ce crezi, degeaba ai fost penalizat?” „Bine, dar spuneți-mi ce am făcut?” „Știi tu prea bine...”

3. Răspunsul soției

Iov 2:9: „Nevastă-sa i-a zis: «Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori.»” Cu alte

cuvinte, ce-ți mai trebuie Dumnezeu dacă nu te mai plătește?

Cum reacționăm în momente de criză? Cât de consistentă ne este credința? Răspunsul lui Iov este fără echivoc: „În toate, Iov nu a greșit cu nimic.”

Toată lumea gândea la fel. Satana: „Merită să slujești lui Dumnezeu pentru că te plătește.” Soția: „La ce-ți mai trebuie Dumnezeu dacă nu te mai plătește?” Prietenii: „Analizează-te, ai greșit undeva, de aceea nu mai ai plata întreagă.” Ei îi iau apărarea lui Dumnezeu.

Implicațiile unei astfel de gândiri sunt multiple: negarea atotputerniciei lui Dumnezeu, încumetarea de a ne considera cel puțin egali cu El. A se vedea: Uza, uzurparea dreptului de judecător; Petru, scoțând sabia să-L apere pe Domnul Isus. În ipostaza acestei acțiuni stupide, Domnul intervine: „Petre, Mă jignești, am la dispoziție legiuni, dar nu acesta este drumul.”

Iov este frământat, fiind înconjurat de prieteni care-i adâncesc temerile. Răspunsul la întrebarea: „Oare degeaba?!” se lasă așteptat. Noi ce am răspunde? Romani 4:4,5: „Însă celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când celui ce nu lucrează, ci crede în cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.”

În universul dragostei lui Dumnezeu, la baza relației este harul. Dumnezeu ne iubește dezinteresat și așteaptă ca și noi să-I slujim la fel.

Iată-ne, noi n-am făcut nimic, venim în meritele Tale. ■

Emil Jigău, trezorier, Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

**RĂSPUNS
LA IUBIRE**
**EMIL
JIGĂU**

**DUMNEZEU
NE IUBEȘTE
DEZINTERESAT.
ȘI NOI SĂ-I SLUJIM
LA FEL. LA BAZA
RELAȚIEI ESTE
HARUL.**

COMUNICĂRI DIN PARTEA ASI ROMÂNIA ȘI BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA CU PRIVIRE LA STADIUL PROIECTULUI DE SPITAL ADVENTIST ÎN TÎRGU MUREȘ

Un lucru bun la vremea lui

„Căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru bun
și pentru orice faptă.” – Eclesiastul 3:17

Este uimitor felul în care Dumnezeu conduce viața noastră atunci când ne lăsăm călăuziți de El. Chiar și cele mai întunecate văi devin pline de lumină când mergem pe drumul providenței. Atunci când înțelegem viața de credință ca o umblare cu Dumnezeu, descoperim că religia Bibliei nu este una preponderent centrată pe ceea ce să nu faci, ci una plină de viață, fundamentată pe ceea ce Hristos face în noi și prin noi.

Mulți au o imagine greșită despre adevărata lor stare înaintea lui Dumnezeu. Ei se felicită pentru faptele rele pe care nu le comit, dar adesea uită să-și amintească de faptele bune și nobile pe care Dumnezeu le cere de la ei, dar pe care au neglijat să le facă. Nu este suficient să fim pomi în grădina lui Dumnezeu și nici chiar să fim apreciați și observați de cei din jur, ci noi trebuie să corespundem așteptărilor Sale și să aducem rod.

Vom răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru tot binele pe care am fi putut să-l facem prin harul și înțelepciunea Lui, puse la dispoziția noastră. Să nu uităm că Dumnezeu ne cheamă astăzi să lucrăm în folosul oamenilor și El pregătește pentru fiecare zi ocazii care trebuie folosite. Și dacă ni se pare că resursele sunt insuficiente pentru nevoile unei lumi tot mai bolnave și pline de probleme, să nu uităm că avem un Dumnezeu cu mult mai mare decât tot ce putem noi gândi sau înțelege, iar la El, „toate lucrurile sunt cu putință”. Avem nevoie să ne reamintim că există resurse pentru nevoile oamenilor, dar nu și pentru lăcomia fiecăruia. Deși putem găsi scuze pentru a nu face nimic sau aproape nimic, în aceeași măsură putem descoperi chemarea lui Dumnezeu de a ne ridica și a lucra pentru „orice lucru și pentru orice faptă bună” (Eclesiastul 3:17).

Lucrarea providenței

În prezent avem provocarea primului spital adventist din România. Când s-a hotărât ca acest vis să devină o realitate numită „Centrul Medical de Excelență – imagistică, radioterapie și tratament oncologic”, am primit semnale clare de la Dumnezeu că este momentul potrivit ca acest vis să se concretizeze și că El va fi cu noi. Suntem convinși că acest proiect va fi o binecuvântare pentru oameni și a fost plănuțit împreună de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Asociația Adventistă pentru Suport și Inițiativă din România și un grup de medici adventiști. Pentru noi, dincolo de convingerea că facem ce este bine, au fost câteva dovezi primite din partea lui Dumnezeu, care ne-au încurajat să mergem înainte. Iată doar câteva:

1. Deși au fost momente critice în clarificarea proiectului din punct de vedere juridic, administrativ și economic, toți factorii de decizie au rămas uniți în jurul acestuia: Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Asociația Adventistă de Suport și Inițiativă, medicii implicați și alți susținători.
2. Chiar când aveam cea mai mare nevoie, s-a primit prin donație terenul necesar proiectului, având o suprafață totală de 42 000 mp.
3. Cu toate că terenul avea anumite restricții în ceea ce privește construcțiile, restricții impuse înainte de decembrie 1989, totuși, până la urmă acestea au fost ridicate, devenind liber pentru construcție.
4. Unul dintre semnele cele mai importante pentru noi a fost răspunsul venit prin adresa nr. 585556/22.09.2021, în care ni s-a comunicat că proiectul nostru a obținut aprobare pentru suma de 31,7 milioane de lei din fonduri guvernamentale prin programul specificat în HG 807/2014.

Având în vedere aceste dovezi providențiale, cu toate că am întâmpinat și unele dificultăți tehnice, economice, juridice și de altă natură, avem convingerea că proiectul este pe un drum bun și suntem pregătiți să începem execuția acestuia.

O privire de ansamblu

Prin acest proiect se propune realizarea unui spital ce va funcționa după principiile Bisericii Adventiste, denumit „Centrul Medical de Excelență – imagistică, radioterapie și tratament oncologic”, în localitatea Sîngeorgiu de Mureș. Va fi o construcție modernă, cu regim de înălțime subsol + parter + 3 nivele, cu o suprafață construită desfășurată de 9 517 mp, pe un teren de cca 5 ha, la aproximativ 1,5 km de Spitalul Clinic Județean Tîrgu Mureș.

Spitalul va asigura organizarea de prestări de servicii medicale atât în sistem ambulatoriu, cât și prin internare de o zi și spitalizare. Principalele servicii care vor fi oferite în cadrul acestui centru vor fi consultații medicale pe diverse specialități, radioterapie (bunker de tip Linac), brahiterapie, imagistică (Rx, Computer Tomograf, RMN, PET-CT), spitalizare de zi, spitalizare continuă, spațiu multifuncțional, sală de conferințe, servicii de consiliere și prevenție, un spațiu pentru închinare, laborator de analize, farmacie cu circuit închis/deschis.

Cum vom realiza acest proiect?

Din punct de vedere juridic, investiția va fi realizată de către Societatea Comercială Medex Vital Serv S.R.L., al cărei asociat unic este Fundația pentru Spitalul Oncologic Tîrgu Mureș.

Pe baza Documentației Tehnice pentru Autorizarea Construcțiilor (DTAC), s-a obținut Autorizația de Construcție nr. 71/20.12.2021. Valoarea

totală actualizată a devizului este de 106 866 975 lei (circa 21,6 milioane de euro).

Măsuri planificate pentru perioada următoare:

- 25-30 ianuarie 2022 – finalizare proiect tehnic de execuție și detalii de execuție (PT+DE);
- 30 ianuarie 2022 – elaborarea caietului de sarcini, inclusiv devizele tehnice în baza listelor de activități;
- din 25 februarie 2022 – elaborarea procedurii de achiziție și formarea echipei tehnice pentru pregătirea licitațiilor în vederea selecției constructorului și a furnizorilor;
- finalizarea negocierilor cu băncile creditoare interesate de finanțarea acestui proiect;
- finalizarea documentelor care atestă finanțarea integrală a proiectului – până la data de 22 martie 2022.

Având în vedere stadiul proiectului expus mai sus din punct de vedere tehnic, juridic și financiar, ne propunem ca execuția lucrărilor să înceapă în luna martie 2022. Conform documentației și graficului de execuție, termenul de finalizare ar fi luna decembrie 2023.

Noi credem că Dumnezeu ne-a confirmat faptul că suntem pe un drum potrivit și, chiar mai mult, că El Însuși a sorocit vremea aceasta pentru orice lucru bun și pentru orice faptă. Suntem nerăbdători să observăm noi detalii ale călăuzirii Sale și deschiși în a ne îndrepta planurile după voia Sa. ■

În numele Asociației Adventiste pentru Suport și Inițiativă din România, **Remus Bența Sr.**, președinte ASI România

Uniunea de Conferințe investește în sănătate și educație

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România transmite următoarele informații referitoare la stadiul proiectului de înființare a unui spital adventist în Tîrgu Mureș. Rugăciunea noastră este ca Dumnezeu să-și împlinească promisiunea pentru toți cei implicați după planul Său: „Voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie” (Ieremia 33:6).

Recent, în luna decembrie 2021, a fost eliberată autorizația de construcție a spitalului și deja se conturează începerea lucrărilor în primăvara anului 2022. Într-o fază avansată sunt și demersurile pentru obținerea unor linii de credit bancare de către ASI Romania, care vor întregi suma de aproximativ 21 de milioane de euro, necesară pentru finalizarea proiectului, alături de finanțarea aprobată din fonduri guvernamentale prin programul specificat în HG 807/2014, contribuții ale ASI România și donații din partea Bisericii Adventiste.

Înainte de deschiderea spitalului, fundația „Centrul Medical de Excelență – imagistică, radioterapie și tratament oncologic” și Uniunea de Conferințe vor face demersurile necesare pentru a folosi marca protejată „Adventist” pe baza îndeplinirii criteriilor pentru instituțiile adventiste de sănătate la nivel internațional, stipulate în *Working Policy* (Regulamentul intern de organizare).

Uniunea de Conferințe susține proiectul spitalului oncologic din Tîrgu Mureș și, în conformitate cu hotărârea de comitet nr. 138/03.11.2020, completată cu hotărârea 386/23.11.2020, își va oferi sprijinul material într-o fază de roșu a construcției, cu condiția ca fundația să depună un plan financiar pentru întregul proiect.

Pentru informații legate de istoricul proiectului de spital la Tîrgu Mureș și despre situația sa juridică, vă rugăm să consultați comunicatul Uniunii de Conferințe din data de 23.06.2020 la adresa adventist.ro.

Avem convingerea că atât acest proiect de anvergură, cât și celelalte obiective prioritare în domeniile sănătății și educației, din strategia de lucru a Comitetului Executiv al Uniunii de Conferințe au nevoie de susținerea bisericii.

În ultimii trei ani, Uniunea a investit în domeniile menționate mai sus peste 2 milioane de euro. Amintim câteva proiecte finalizate sau în desfășurare care au beneficiat de suport financiar: Liceul Adventist Evis din Iași, Liceul Adventist din Arad, Școala Gimnazială Adventistă din Târgoviște (Dâmbovița),

Școala Adventistă „Elisei”, din Piatra Neamț, Școala Adventistă Primară din Pitești (Argeș), Școala Adventistă Ocna Mureș (Mureș), Școala Gimnazială „Dr. Lind”, din Câmpenița (jud. Mureș), Centrul Educațional Florești (jud. Cluj), școlile postliceale sanitare „Dr. Luca” din Brăila și Cernica (Ilfov). Uniunea a donat terenuri în suprafață de 5 000 mp și 6 000 mp la Cernica (Ilfov), respectiv Stupini (Brașov), pentru construirea a două școli adventiste: International Christian Academy of Bucharest – ICAB (Cernica) și Transylvania International School (Stupini).

ATÂT ACEST PROIECT DE ANVERGURĂ, CÂT ȘI CELELATE OBIECTIVE PRIORITARE ÎN DOMENIILE SĂNĂTĂȚII ȘI EDUCAȚIEI DIN STRATEGIA UNIUNII DE CONFERINȚE AU NEVOIE DE SUSȚINEREA BISERICII.

De asemenea, Uniunea a susținut financiar Spitalul de recuperare medico-balnear, centru de agrement, educație, stil de viață, din Goești (în stadiu de proiect autorizat în jud. Dolj), Centrul de Tineret al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Conferința Transilvania Nord, din Răstoci (jud. Sălaj), Centrul de Tineret al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea Conferința Banat, din Groșeni (jud. Arad).

După debutul pandemiei, biserica a făcut donații de echipamente și materiale sanitare către mai multe spitale de pe teritoriul României.

De asemenea, am susținut cu bani și materiale câteva inițiative private, de interes misionar general, întreprinse de credincioși adventiști, cum ar fi: Sanatoriul Codlea (Brașov), Sanatoriul Dumbrava (Bistrița), Liceul Internațional Integritas (Mureș). În prezent, Uniunea derulează, la Centrul multifuncțional al bisericii, din Stupini, Brașov, un proiect de recompartimentare, consolidare, extindere și supraetajare imobil, biserică și anexe, cu speranța că lucrările șantierului vor fi încheiate până la sfârșitul anului în curs.

Vă invităm să susțineți prin rugăciunile dumnea-voastră obiectivele misionare ale bisericii în domeniul educației și sănătății, de pe teritoriul României.

„Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel” (2 Tesaloniceni 3:16). ■

Comitetul executiv al Uniunii de Conferințe
a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR ADVENTIȘTI AMiCUS – CLUJ-NAPOCA

Prezentarea filialei și a unui proiect reprezentativ

Perioada studenției se „numără” adesea în examene trecute cu brio, burse de merit, ore petrecute în bibliotecă sau restanțe. Totuși, ne place să credem că pentru studenții AMiCUS, anii aceștia se calculează în prieteni, proiecte, misiune și timp oferit lui Dumnezeu.

Situată în inima Ardealului, într-unul dintre cele mai primitoare centre universitare ale țării, filiala AMiCUS Cluj-Napoca adună la un loc peste 80 de tineri studenți, uniți în valori, idei, credințe și scopuri. O simplă vizită în cadrul unui program susținut de amicușii clujeni, puțin timp petrecut în prejma lor sau implicarea activă într-un proiect reprezentativ, toate acestea pot distruge orice fărâma de scepticism sau prejudecată cu privire la „generațiile din ziua de azi”. Oameni calzi, deschiși, veseli și foarte prietenoși, studenții te vor primi cu brațele deschise în mediul lor și-ți vor face mai plăcută șederea prin

activități, serate sau ieșiri, toate însoțite de glume bune, entuziasm și discuții. Totodată, când vine vorba de muncă și implicare, tinerii acceptă orice provocare, oferind din timpul, energia și chiar resursele lor financiare pentru ca „acel proiect” să fie un succes. Ghidați de valorile creștine și inspirați de nevoile celor din jur, amicușii privesc încrezători spre viitor și găsesc soluții inedite pentru fiecare problemă.

De-a lungul timpului, filiala din Cluj-Napoca și-a făcut simțită prezența atât în mediul religios, cât și în societate, construind relații și legături strânse, curate și stabile în timp. Studenții se implică activ în cadrul programelor din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Speranța, Cluj-Napoca, care ne susține și colaborează cu noi într-o serie de proiecte sociale și misionare, în dorința de a îndeplini scopul organizației și a fi o lumină pentru cei din jur, abordând puterea exemplului sau identificarea și îndeplinirea nevoilor semenilor noștri. Pe plan exterior, AMiCUS Cluj-Napoca a realizat pe parcursul anilor activități și proiecte de mari dimensiuni, precum „Orășelul copiilor”, „Zi de bine” sau „Gala mamelor”, a căror reușită ar fi fost imposibilă fără implicarea voluntarilor, dar mai ales fără ajutorul oferit de instituțiile publice ale orașului.

În 2019, la inițiativa comitetului AMiCUS, a prins contur unul dintre cele mai noi proiecte de mare amploare ale filialei Cluj-Napoca, „Alerg pentru mama”. Realizat sub forma unui cros caritabil, evenimentul are ca scop principal susținerea unui caz social sau a unui grup vulnerabil, prin intermediul taxelor de înscriere percepute și a donațiilor extra. Proiectul se desfășoară anual, la începutul lunii martie, fiind vizate și susținute cazurile

unor mame și femei puternice, greu încercate de anumite evenimente, situații sau contexte nefavorabile. Ediția din 2021 a oferit participanților înscriși oportunitatea de a alerga pe un traseu stabilit în Cluj-Napoca, dar și participarea din oricare punct al țării, prin realizarea unui traseu propriu. Cele trei ediții care au avut loc până acum au adunat la un loc alergători de toate vârstele, inclusiv copii și bunici determinați și hotărâți să vină în ajutorul mamelor. Traseele au fost gândite strategic, oferind oportunitatea participării atât alergătorilor experimentați, cât și celor mai puțin pasionați de atletism. Anul acesta ne dorim ca proiectul să fie preluat și realizat la nivel național, fiind susținut de Federația AMiCUS România. Vom alerga și de data aceasta în scop caritabil, doborând orice barieră și unindu-ne cu toate filialele doritoare pentru susținerea unui caz comun.

Hai să fim prieteni! Hai să alergăm împreună!

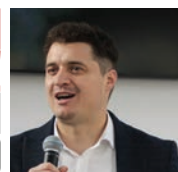
Cuvânt din partea capelanului

Am avut prejudecăți mari față de AMiCUS! Eram doar un copil ieșit de puțin timp în lume, dar bine echipat în ce privește evaluarea altora. Nu am învățat acasă această disciplină. Ne naștem cu ea! Cu trecerea vremii ne îndrăgostim de ea. După un timp ne consumă și ne răpește bucuria lucrurilor simple care colorează viața. Prejudicata lasă în urma ei o viață searbădă, rutina plictisitoare care, după ce ți-a luat tot, nu îți dă voie să vibrezi nici măcar la bucuria altora! Generații de oameni s-au succedat de mai bine de 6 000 de ani, dar tiparele comportamentale au rămas aceleași. Samuel ar plânge și astăzi pentru mulți practicanți ai ritualului religios cărora le scapă exact esența religiei! Iar dacă cineva îndrăznește să strige: „*Eppur si muove*”, e condamnat la aceleași tratamente ca bătrânul Galilei. Asta m-a determinat să judec nedrept: vedeam că amicusii încearcă să miște ceva, și toată această forfotă era incompatibilă cu platitudinea spirituală în care-mi găsisem confortul. Concluzia lui Isus surprinde foarte bine această imagine: „Ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat să intre” (Luca 11:52). Păzind încă poarta acceptării (prin care nu știu dacă trecuse cineva vreodată cu adevărat!), am primit, surprins și cu nesiguranță, invitația care reprezintă și motto-ul AMiCUS: „Hai să fim prieteni.” Solzii reci și duri ai prejudecăților îndreptate împotriva „tineretului de astăzi” zornăiau, semnalând pericolul! Și totuși...

Am descoperit o viață fremătând de bucurie, interes, frământare, îndoială, încumetare și credință. Acest amalgam de trăiri antitetice reprezintă chiar motorul care asigură mișcarea. Dacă Galileo Galilei spunea: „*Eppur si muove*” (totuși, se mișcă), *amicusii* spun: „Hai să fim prieteni.” Chiar dacă uneori pare că suntem pe altă frecvență, punctele fixe sunt autenticitatea și prietenia, valori care ar trebui să caracterizeze orice demers religios și să întregască familia credincioșilor. Fără pretenția infailibilității, prietenii din AMiCUS contestă proactiv rutina spiritului și a închinării, oferind o mostră de creativitate, originalitate și bucurie a devenirii spirituale. În lumea materialismului, a realizărilor palpabile și a jertfelor fără conținut, e relevantă chemarea: „Hai să fim ceea ce spunem și facem!” Și în înstrăinarea fără precedent a societății și bisericii, Hristos încă spune: „*Voi sunteți prietenii Mei.*” ■

Adrian Dorgo, capelan AMiCUS Cluj-Napoca

**HAI SĂ FIM
PRIETENI!
ADRIAN
DORG**

**VOM ALERGA ȘI
DE DATA ACEASTA
PENTRU UN
SCOP CARITABIL,
DOBORÂND
ORICE BARIERĂ
ȘI UNINDU-NE CU
TOATE FILIALELE
DORITOARE
PENTRU
SUSȚINEREA UNUI
CAZ COMUN.**

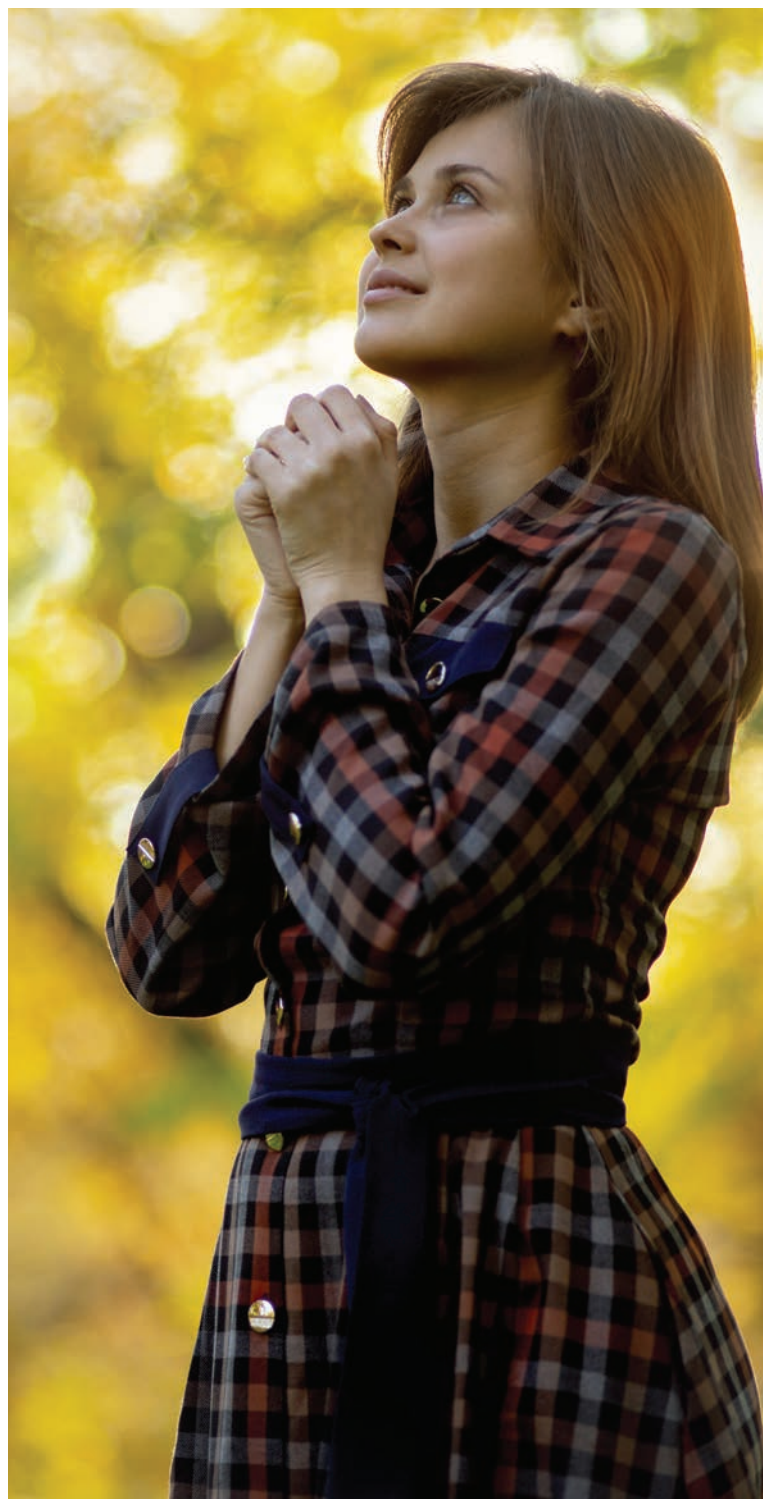
CÂNTAREA LUI MOISE

EXODUL 15:1-19. LECȚIA MULȚUMIRII, A RECUNOȘȚINȚEI

În cadrul narațiunii biblice, suntem împreună cu poporul Israel, pe malul de răsărit al Mării Roșii. Doar ce au ieșit teferi până la ultimul om din albia mării. Au trecut printr-un coridor al minunii, flancat de uriașe ziduri de apă încremenite ca și cum ar fi fost de sticlă. Imaginea de o parte și de alta era cea a unui acvariu gigantic de o impresionantă frumusețe. Și azi lumea subacvatică are frumuseți uimitoare, dar ce o fi fost atunci, când încă nu exista poluarea din zilele noastre. Însă nu era timp să admiri, căci din urmă, la nu prea mare distanță, veneau cele 600 de care ale oștirii egiptene. În frunte era orgoliosul faraon, iar din interior erau mânați de ură și de dorința de răzbunare pentru toate nenorocirile produse în urma celor zece plăgi. Doreau să-i readucă, într-o robie și mai cruntă, pe acești robi evadați și, în viziunea lor, rătăciți în pustiu. Au reușit să intre și ei pe coridorul interacvatic. Strigătele de luptă, ropotul cailor și zgomotul produs de carele de luptă umpleau aerul și răspândeau spaimă și groază. Victoria lor părea atât de sigură. Sunt doar la câțiva metri. Dar, deodată, are loc un fenomen neobișnuit: roțile carelor de luptă sar de pe osii, se produce o învălmășeală de nedescris, oștirea este de-a dreptul paralizată.

Poporul Israel, înșirat pe malul estic, privește întreaga scenă. Li s-a spus că ei nu trebuie să lupte, doar să privească izbăvirea, pentru că Domnul va lupta pentru ei. La porunca Domnului, Moise își ridică mâinile spre mare, și porțile uriașe ale Mării Roșii, zidurile de apă, se închid înghițind întreaga oștire a egiptenilor. Biblia notează că nu a scăpat niciunul dintre ei. Nu poporul Israel a fost înghițit de pustiu, ci egiptenii au fost înghițiți de ape. Se face deodată o liniște de mormânt, care pentru poporul Israel se traduce în două cuvinte mari: „S-a terminat!” O barieră naturală de netrecut s-a interpus între Egipt și poporul Israel. Întâi o poartă roșie, iar acum o Mare Roșie.

Închiderea porților mării, pentru ei înseamnă închiderea pentru totdeauna a unui capitol sumbru, al robiei, al umilirilor al durerilor și deschi-

derea unui capitol nou, al libertății. Pentru prima dată au acest simțământ minunat al ușurării. Pentru prima dată, ca după un lung oftat, inspiră în piepturile lor aerul nou și proaspăt al libertății.

Dar oare care va fi prima lor reacție în această oră astrală a istoriei lor? Va fi oare un ropot de aplauze, va fi un URAAAA al biruinței strigat cu atâta putere încât să se audă până dincolo de mare, în toate așezările egiptene? Nu! Aceste momente au o încărcătură și un amalgam de sentimente, o trecere de la un pol la altul, ce nu pot fi descrise în cuvinte. Putem doar să le intuim. Nepruncit de cer, se aude deodată o voce, un cântec și, instantaneu, i se alătură tot poporul cu mic, cu mare: este CÂNTAREA LUI MOISE.

Moise devine un fel de dirijor, de bard, iar întregul popor i se alătură într-un cor imens. Cântă bătrâni, tineri și copii, bărbați și femei, voci talentate și mai puțin talentate. Scena de pe care cântă este malul de răsărit al Mării Roșii, pe care sunt înșirați, cu fața îndreptată spre malul egiptean, spre trecut. Dacă l-am întreba pe oricare dintre ei unde a învățat acest imn măreț, fiecare ar arăta mai întâi spre Egipt. E o cântare născută din suferință și durere, peste care s-a așezat balsamul vindecător al eliberării lui Dumnezeu. E o cântare a experiențelor lor de pe câmpul de luptă al vieții. Este o cântare a trăirilor sufletești pe ambele maluri, care sunt amplificate de antagonismul uriaș dintre ce au experimentat pe malul egiptean și ceea ce văd cu ochii lor pe malul salvării. Este revărsarea recunoștinței și a mulțumirii față de Dumnezeu.

Mulțumirea și recunoștința sunt mult mai mult decât un act de politețe. Nici nu poate fi ceva cerut sau poruncit. Atunci își are adevărata frumusețe când este oferită ca un dar al prețuirii sincere. Acum totul devine atât de limpede: de ce a ales Dumnezeu acest drum spre pustie și spre mare și probabil își fac reproșuri pentru temerile și îndoielile lor.

Biblia amintește că printre primele manifestări ale stării de păcat a omului a fost faptul că nu au mai mulțumit lui Dumnezeu.

„Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au datat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1:21).

Omul consideră că tot ce primește pentru a putea trăi este ceva normal, ceva ce i se cuvine.

Dumnezeu nu cere, nici nu pretinde mulțumirea, dar o prețuiește.

„Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește...” (Psalmii 50:23).

Tocmai aceasta este frumusețea Cântării lui Moise, este darul poporului Israel față de Marele lor Eliberator. Din păcate s-a păstrat doar textul, melodia s-a pierdut, dar tocmai textul este elementul cel mai valoros, elementul educativ.

Merită să subliniem un fapt. Orice cântare are trei elemente componente principale: textul, adică mesajul care are de obicei forma de poezie. Melodia este combinația de sunete muzicale care însoțește textul. În final, ultima componentă este ritmul. Fiecare dintre cele trei elemente se adresează diferit omului. Textul se adresează mai ales intelectului, rațiunii. Melodia se adresează simțămintelor. Iar ritmul se adresează mai cu seamă trupului. Și ca valoare ar trebui să se impună textul, apoi melodia, iar ritmul ar trebui să fie subordonat primelor două și să se armonizeze în totul. În ultimul timp, în biserici își face loc acel tip de cântece religioase în care textul este foarte sărac în idei, de multe ori este o repetiție de cuvinte, apoi melodia este preluată din muzica ușoară, iar ritmul devine oarecum predominant, mai ales când orchestra care însoțește cântarea este formată din instrumente de percuție, mai ales baterii de tobe.

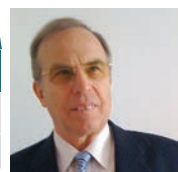
Observați că Biblia a păstrat tocmai ceea ce este mai valoros, textul cântărilor, textul psalmilor pentru că mesajul transmis prin text este cel mai important.

Același lucru îl remarcăm și în legătură cu CÂNTAREA LUI MOISE. De aceea ne vom apleca asupra textului atât de impresionant și bogat în idei. Merită să-l analizăm de aproape. Frumusețea sa constă în succesiunea elementelor de laudă adresate exclusiv lui Dumnezeu. Poporul Israel nu are niciun merit. Este doar beneficiarul îndurărilor, bunătății lui Dumnezeu trăite pe viu la cea mai mare intensitate.

Ca formă, textul impresionează prin bogăția imaginilor, prin simplitate și spontaneitate, prin repetarea motivelor de laudă prin care se urmărește de fapt accentuarea importanței lor, prețuirea lor, cât și uimirea omului față de ceea ce face Dumnezeu în favoarea omului.

Ca arhitectură, textul are trei secțiuni distincte: prima parte este retrospectivă și se referă

PREGUSTAREA FINALULUI EMILIAN NICULESCU

ACESTE MOMENTE
CARE ÎNTREC
IMAGINAȚIA AU O
ÎNCĂRCĂTURĂ ȘI
UN AMALGAM DE
SENTIMENTE, O
TRECERE DE LA UN
POL LA ALTUL, CE
NU POT FI DESCRISE
ÎN CUVINTE. PUTEM
DOAR SĂ LE INTUIM.

ACEASTĂ
EUFORIE
UNANIMĂ DIN
CARE A ERUPT
CÂNTAREA
LUI MOISE
ESTE DOAR O
MINIATURĂ
MODESTĂ A
SĂRBĂTORII
FINALE DE LA
ÎNCHEIEREA
CĂLĂTORIEI
POPORULUI
MÂNTUIȚILOR
DIN TOATE
TIMPURILE.

la distrugerea dușmanului, a egiptenilor, unde elementele poetice sunt în ascensiune continuă, emoționantă a prețuirii lui Dumnezeu, pentru a ajunge la punctul culminant al cântării, o întrebare retorică: „Cine este ca Tine, între dumnezei, Doamne?”

Apoi, de pe această culme, textul devine prospectiv, profetic: privește spre viitor, amintind reacțiile pe care le va stârni acest eveniment printre popoare, cât și ținta de viitor a drumului poporului în itinerarul lor, atât pământesc, cât și ceresc: Muntele și Templul Domnului.

Textul pornește de la specificarea precisă a destinatarului unic al cântării: Dumnezeu.

„Atunci, Moise și copiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta. Ei au zis: «Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț. Domnul este țaria mea și temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeu meu: pe El Îl voi lauda. El este Dumnezeu tatălui meu: pe El Îl voi preamări.»”

Deși este o cântare colectivă, ea subliniază necesitatea și importanța convingerilor personale, cât și temeinicia lor certă: fapte întâmplătoare, văzute, experimentate.

Nimic nu evidențiază mai bine măreția lui Dumnezeu și lacunele omului decât marile crize. Dar, totodată, nimic nu sudează mai mult legăturile decât acest cuptor al testării. În aceste împrejurări, Dumnezeu a devenit Dumnezeul lor, nu doar Dumnezeul părinților lor, Cel cunoscut doar din relatările altora.

Să enumerăm câteva din elementele poetice.

În prima parte a textului, când este vorba de egipteni, apare o succesiune gradată, coborâtoare, pentru a ilustra înfrângerea lor:

- Sunt năpustiți în mare cai și călăreți (v. 1).
- Au fost înghițiți de Marea Roșie (v. 4).
- S-au pogorât în fundul apelor ca o piatră (v. 5).
- Marea i-a acoperit, ca plumbul s-au afundat în adâncimea apelor.

Concomitent, tot în prima parte a textului, apare în paralel o scară în urcare a elementelor de prețuire a lui Dumnezeu:

- Domnul este un războinic viteaz.
 - Dreapta Ta și-a făcut vestită țaria.
 - Prin mărimea măreției Tale....
- până se ajunge la o impresionantă întrebare retorică:

„Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă și făcător de minuni?” (v. 11).

Răspunsul este atât de evident, încât nici nu mai este notat: NIMENI

De pe această înălțime se vede tot itinerarul plănuț de Dumnezeu pentru poporul Său, marșul triumfal multimilenar al Israelului spiritual printre popoare, marșul unui popor răscumpărat de Dumnezeu, o aluzie evidentă la jertfa răscumpărătoare a Domnului Isus Hristos.

„Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta, iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale. Popoarele vor afla lucrul acesta și se vor cutremura: Apucă groaza pe filistenii, se înspăimântă căpeteniile Edomului și un tremur apucă pe războinicii lui Moab. Toți locuitorii Canaanului leșină de la inimă. Îi va apuca teama și spaima; iar văzând măreția brațului Tău, vor sta muți ca o piatră până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care Ți l-ai răscumpărat.”

Urmează așezarea lor pe muntele Templului Domnului, într-o împărăție veșnică a guvernării divine:

„Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne! Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci.”

Acest episod al sărbătorii, această euforie unanimă trăită de poporul Israel, din ale căror inimi a erupt cântarea lui Moise, este doar o miniatură modestă a sărbătorii finale de la încheierea călătoriei poporului mântuiților din toate timpurile, Israelul spiritual, salvat din uriașul imperiu al păcatului și intrat în Canaanul ceresc. Dar întreaga festivitate se va repeta la cu totul alte dimensiuni. Iată un clip prezentat de vizionarul de pe insula Patmos:

„Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc și, pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitoarii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: «Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!»” ■

Emilian Niculescu, pastor pensionar

METODE DE LUCRARE MISIONARĂ CE LEAGĂ RELAȚII

Domnul nu dorește ca noi să lucrăm doar pentru convertirea membrilor bisericii noastre, ci ne cheamă să lucrăm și pentru mântuirea celor din afara bisericii. Deoarece timpul este scurt, iar oamenii sunt diferiți unii de alții, Dumnezeu dorește să ne folosim de orice mijloc posibil pentru a le împărtăși lumina spirituală.

Satisfacerea nevoilor fizice ale oamenilor, întreținerea relațiilor interpersonale, evanghelizările publice, răspândirea de literatură religioasă precum cărți, reviste și ziare, campaniile de promovare a sănătății, toate acestea s-au dovedit a fi instrumente misionare eficiente în istoria Bisericii Adventiste.

Aceste metode misionare au fost folosite pentru crearea și întreținerea relațiilor personale. Întotdeauna Dumnezeu a transmis adevărul Său oamenilor folosindu-se de metode înțelese, primite și apreciate de oamenii din trecut.

Când pionierii adventiști din secolul trecut au început să transmită lumii mesajul adevărului, au înființat diferite reviste pentru a transmite mesajul despre sănătate. Ellen White i-a încurajat, a scris ea însăși articole cu care a susținut apariția și răspândirea diferitelor reviste. La începutul lucrării misionare din Ungaria, în perioada în care în Bazinul Carpatic erau doar 205 adventiști, a fost înființată revista *Secerătorul*. Revista a fost editată trimestrial, nu doar în limba maghiară, ci și în limbile română, sârbă și slovacă. Membrii bisericilor au căutat cele mai potrivite metode de răspândire a revistei, prin intermediul căreia au fost stabilite și întreținute relații personale cu oamenii.

Dumnezeu a binecuvântat activitatea lor, astfel că, în anul 1921, biserica avea o mie de membri ce se adunau în 43 de biserici locale. Revistele au contribuit la acceptarea cărților și a adevărului bisericii de către oameni. Cu ajutorul literaturii au putut să-și facă o imagine despre biserica și solia noastră. De la începuturile bisericii noastre, din vremea Austro-Ungariei până în anii 1950, au fost tipărite următoarele cărți sau reviste: *Secerătorul*, *Slujitorii Evangheliei*, *Mesagerul Adevărului*, *Curierul Adventist*, *Semnele Timpului*, *Viață și Sănătate*,

Viață din belșug. În perioada 1950–1989, din motive istorice, în biserica noastră n-au mai fost tipărite reviste (cu excepția *Curierului Adventist* în limba română). Începând cu anul 1990 au început să fie tipărite din nou reviste precum *Semnele Timpului*, *Viață+Sănătate*, care au fost folosite pentru misiune în biserică și în afara ei. Pe lângă acestea, a fost tipărită din inițiativă privată și revista misionară *Speranță pentru lume*, care apare lunar. Se pare că încă n-au fost folosite la maximum posibilitățile oferite de literatura tipărită pentru reînnoirea spirituală a membrilor bisericii și activitate misionară. Ne aducem aminte cât de mult ne-am dorit înainte de anul 1989 să avem literatură spirituală pentru hrănirea membrilor bisericii și pentru misiune externă. În prezent, dispunem de o varietate imensă de literatură religioasă, totuși, din diferite motive, nu ne folosim de oportunitățile pe care le oferă.

Contextul mesajului nostru de bază (versetele și capitolele biblice de dinainte și de după el) – dincolo de faptul că-L prezintă pe Mesia, Eliberatorul lui Israel – vorbesc despre evanghelizarea lumii: „Ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” Pe lângă „popoarele de departe”, Scriptura

**LUMINA
BIRUITOARE
FARKAS
GYOZO**

„TE PUN SĂ
FII LUMINA
NEAMURILOR,
CA SĂ DUCI
MÂNTUIREA PÂNĂ
LA MARGINILE
PĂMÂNTULUI.”
(ISAIA 49:6)

mai vorbește și despre „ostroave” și „cei răspândiți”, oameni izolați cărora trebuie să li se vorbească „pe limba lor”, cu mijloace înțelese de ei.

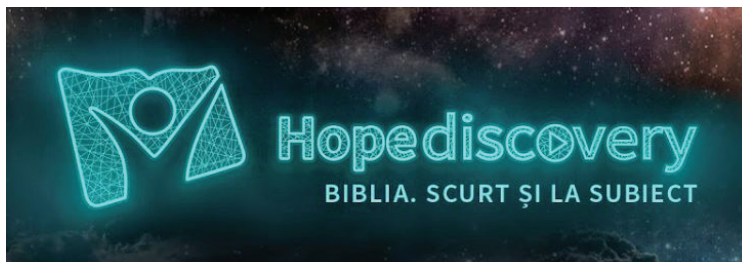
În cartea profetului Isaia, misiunea externă și internă se împletesc în mod interesant. Cum își va pregăti Domnul poporul pentru misiunea externă a lumii? Cine îl va ajuta să transmită adevărul poporului Israel și lumii întregi? „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?” (Isaia 6:8). Chiar și poporul misionar are nevoie de ajutor. În plus, cartea lui Isaia ne ajută să înțelegem cât de mult dorește Dumnezeu să colaborăm cu El. (Isaia 59:16; 63:5). Dumnezeu însă nu este singur în dorința Sa de a face bine. Întotdeauna au fost, sunt și vor fi oameni care vor spune precum Isaia: „Iată-mă, trimite-mă!”

Evangelizarea lumii, mântuirea popoarelor și a oamenilor este responsabilitatea ce apasă asupra lui Dumnezeu, care caută colaboratori. Oare ești și tu printre ei? Când ți se prezintă diferite metode de activitate misionară, răspunzi și tu precum Isaia? Sau procedezi precum cei din parabola relatată în Evanghelie, care au acordat prioritate activităților lor pământești?

Și pentru vestitorii Evangheliei de astăzi este valabilă întrebarea: „Cine a crezut în ceea ce ni se vestise?” (Isaia 53:1). Nu doar Isaia a trăit gustul amar al următoarei experiențe: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos mi-am istovit puterea...” (49:4). Adesea, această experiență ne îngreunează și activitatea noastră. Domnul, care este statornic în lucrarea Sa, care nu se abate de pe calea ce duce spre scopul final din cauza descurajării, ne vorbește din nou: „Pe cine să trimit? Cine va merge pentru noi?”

Dacă răspundem pozitiv Domnului, El va fi cu noi în activitatea noastră. Când oamenii ne resping, Domnul ne întărește și ne adresează următoarea făgăduință: „Dar dreptul Meu este la Domnul și răsplata Mea la Dumnezeul Meu” (49:4). Dumnezeu își asumă eșecurile eforturilor săvârșite cu credincioșie. Cartea lui Isaia însă conține o sumedenie de făgăduințe pentru lucrătorii statornici (Isaia 41:10; Isaia 55:12; Isaia 66:10,20).

Cartea lui Isaia este cartea activității misionare, ce prezintă un sfârșit plin de bucurie celui care „umblă plângând când aruncă sămânța” pentru a „se întoarce cu veselie când își strânge snopii” (Psalmii 126:6). Îi încurajează și mângâie pe cei care aruncă sămânța plângând, pentru a-și

strânge recolta cu veselie. Adesea, când înțelegem oamenii, diversitatea lucrării misionare și complexitatea împrejurărilor, ne simțim nepregătiți și nepotriviti, avem impresia că mijloacele noastre de lucru sunt insuficiente. Chiar dacă lucrurile stau în acest fel, nu trebuie să dăm înapoi, chiar dacă avem o credință slabă, caracterul nostru nu este desăvârșit sau avem resurse materiale limitate.

Nu trebuie să ne încredem în noi, ci trebuie să ne predăm Domnului așa cum suntem, cu tot ce avem. Să-i predăm Lui „cele câteva pâini” și „cei câțiva pești”. Dacă ne predăm viața întreagă Domnului în umilință, dacă suntem dispuși să slujim, Domnul va înmulți „pâinile” și „peștii”, după cum ne-a promis. Mijloacele de lucru, „pâinile și peștii”, s-au înmulțit în viața ucenicilor. Domnul a răsplătit osteneala lor stăruitoare cu bucurie. Toți au primit binecuvântare. Trebuie să ne predăm Domnului planurile misionare, să-L rugăm să le binecuvânteze și să le facă eficiente.

Uneori avem o gândire limitată, motiv pentru care ne folosim doar de o singură metodă de lucru. Domnul însă dorește să ne folosim de o varietate largă de mijloace de lucru în activitatea noastră depusă pentru lume. Dacă un meseriaș oarecare are tot felul de unelte de lucru, cu cât mai mult Maestrul ceresc. Nu este potrivit să ne așteptăm ca o metodă de lucru să fie eficientă în toate aspectele lucrării; nu este potrivit nici să evităm intenționat o metodă de lucru pe care o considerăm nouă sau incomodă pentru noi.

Atât cărțile și revistele, cât și internetul și televiziunea reprezintă mijloace de lucru în mână lui Dumnezeu, pentru ca oamenii să-L cunoască mai bine. Sunt oameni care nu citesc Cuvântul lui Dumnezeu de pe paginile Scripturii, nu vin la evanghelizările organizate de noi, dar citesc acasă cărțile sau revistele noastre, vizionează programele noastre la televizor sau pe internet, prin care devin mai receptivi față de mesajul nostru, mai deschiși față de mesajul Evangheliei, iar ulterior vor veni mai ușor la o serie evanghelistică.

De ce sunt eficiente și în prezent aceste metode de lucru în lucrarea de evanghelizare a

**CÂND ÎNȚELEM
OAMENII,
DIVERSITATEA
LUCRĂRII
MISIONARE ȘI
COMPLEXITATEA
ÎMPREJURĂRIILOR,
NE SIMȚIM
NEPREGĂTIȚI ȘI
AVEM IMPRESIA
CĂ MIJLOACELE
NOASTRE DE
LUCRU SUNT
INSUFICIENTE.**

oamenilor? Deoarece ele abordează subiecte diversificate. Fiecare persoană va găsi ceva ce-l interesează, ceva ce va înțelege. Deoarece oamenii din zilele noastre sunt foarte diferiți, au activități, împrejurări de viață, pregătire și nivel de cultură diferite, diversitatea metodelor de activitate misionară le va stârni interesul. Din cauza evenimentelor ultimilor ani, viața oamenilor este confuză, tulbure, precum marea învolburată, motiv pentru care au nevoie de ceva în care să se încreadă. Mulți oameni nu consideră Biblia ca fiind demnă de încredere, însă Domnul ne-a chemat tocmai pentru a-i ajuta să înțeleagă caracterul demn de încredere al Scripturii.

Isaia capitolul 49 nu vorbește în mod concret despre mare, dar face referire la ea când spune: „Ascultați-Mă, ostroave!” Ostroavele sunt în mare. Ele reprezintă un punct de sprijin în marea învolburată (Vezi Apocalipsa 17:15). Deși popoarele și mulțimile de oameni sunt cuprinse de necredință și valori morale false, există oameni care ies în evidență, precum ostroavele din mare. Deși sunt și ei oameni păcătoși, au în sufletul lor dorința după lucrurile prețioase și veșnice.

Domnul nu ne-a încredințat lucrarea de a hotărî, de a alege care oameni merită și care nu merită să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să oferim tuturor oamenilor din jurul nostru lumina Scripturii, slujirea noastră, dragostea noastră față de Hristos. Când valul schimbărilor repetate tulbură viața oamenilor precum marea învolburată, trebuie să fim prezenți între valurile vieții lor pentru ca cei confuzi să se poată sprijini pe noi.

Pescarii au nevoie de mai multe feluri de rețele, iar dacă aruncăm rețele împreună, Domnul va îndrepta peștii spre rețelele noastre. Când observăm că viața îi solicită pe oameni, îi îndepărtează unii de alții și de noi, ne va fi mai ușor să-i abordăm și să inițiem un dialog cu ei. Se vor deschide și ne vor împărtăși problemele lor, iar vizitele lunare îi vor apropia de noi pentru a ne împrieteni.

După cum am citit în textul de la început, observăm că Domnul „mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită” (v. 2), ne acoperă cu umbra mâinii Lui, căci își va împlini făgăduința: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... căci Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Scriptura ne promite că Domnul ne va face „o săgeată ascuțită”, ne va ascunde „în tolba Lui cu săgeți” (v. 2), pentru a putea birui cu ajutorul nostru ispitele și păcatul din viața oamenilor.

Domnul ne spune și nouă: „Tu ești Robul Meu, în care Mă voi slăvi” (v. 3). Viața noastră de slujire Îl preamărește pe Dumnezeu în timp ce face

lucrare misionară cu oamenii. Trebuie să purtăm cu noi făgăduința anterioară (v. 3) când suntem năpădiți de gânduri descurajatoare, experiențe, păreri, idei și critici, când exprimăm și noi următoarele cuvinte: „Degeaba am muncit, în zadar și fără folos Mi-am istovit puterea.” Atunci să ne amintim de cuvintele încurajatoare ale lui Isaia: „Dar dreptul Meu este la Domnul și răsplata Mea, la Dumnezeuul Meu.”

Cei care depun eforturi în slujirea bisericii, indiferent de domeniul lor de activitate, trebuie să aibă încredințarea că, dacă obolesc, Domnul îi cheamă la El, Domnul le vorbește pentru a le da puteri noi. Mai mult, le va încredința responsabilități și mai mari. Dincolo de faptul că i-a chemat să „ridice” biserica, îi va pune „să fie lumina neamurilor, ca să ducă mântuirea până la marginile pământului”.

Dimineata, lumina răsare încet, după care înaintează treptat până ce cuprinde totul. Domnul cheamă pe fiecare membru al bisericii să răspândească lumina în viața tuturor celor care sunt în întuneric, pentru ca lumina să fie transmisă și altora. Prin El și în El, fiecare „își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:16).

Domnul te cheamă și pe tine astăzi. Chemarea Sa răsună mereu în fiecare zi a vieții tale. El zice: „Te-am pus să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” Pentru a putea răspândi lumina, trebuie să jertfim timp, energie și resurse materiale. Domnul ne-a oferit slujirea și viața Sa pentru mântuirea noastră. Și noi trebuie să jertfim pentru mântuirea altora.

În timp ce lumea și religiile false caută să atragă oamenii cu un potop de cărți, reviste, filme și materiale video, nu putem să nu ne folosim de metode de salvare de suflete ce leagă relații între oameni. Ellen G. White a spus următoarele: „Pentru ca lucrarea să se termine cât mai repede, cărțile și revistele noastre trebuie să fie răspândite precum frunzele toamnei. Dragă cititorule, dacă tu și fiecare membru al bisericii veți face acest lucru, atunci, în ziua de apoi, Domnul ne va spune următoarele: «Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău» (Matei 25:21).”

Vă invit să ne însușim mesajul din Isaia capitolul 49. Să ne predăm Domnului viața și tot ce avem, ca prin harul Său să înmulțescă posibilitățile și capacitățile noastre. ■

**CÂND VEDEM CĂ
VIAȚA ÎI SOLICITĂ
PE OAMENI, ÎI
ÎNDEPĂRTEAZĂ
UNII DE ALȚII
ȘI DE NOI, NE
VA FI MAI UȘOR
SĂ ÎNȚIEM
UN DIALOG
CU EI. SE VOR
DESCHIDE ȘI NE
VOR ÎMPĂRȚĂȘI
PROBLEMELE
LOR.**

Farkas Győző, pastor, director Grupuri Etnice,
Conferința Transilvania de Nord

VOCEA RAȚIUNII

Încă de la începutul acestui an, o știre mi-a atras atenția. Un tribunal american a găsit-o vinovată pe o cercetătoare în domeniul medical de fals în cercetarea științifică. Acest proces trenează de ani de zile. La doar 19 ani, tânăra Elizabeth Holmes, studentă la Universitatea Stanford, propune un mod revoluționar, minim invaziv, de investigații medicale sanguine. Cu doar o înțepătură în deget și o picătură sau două de sânge, aveau să fie depistate în jur de 150 de afecțiuni medicale. Asta se întâmpla în 2003. În 2014, firma Therasanos, fondată de ea, ajunge la o valoare de miliarde de dolari. Revista *Times* o așeza pe lista celor mai puternice o sută de persoane din lume, iar revista *Forbes* o numește cea mai tânără femeie miliardară din lume. Ar fi fost bine pentru toată lumea, întrucât descoperirea ei era de mare ajutor pentru miliarde de oameni. Însă, după câțiva ani, s-a dovedit că nu era chiar eficientă procedura propusă de ea. Mai mult, firma a ascuns deliberat probe atunci când au apărut suspiciuni legate de eficiența procedurii. Poate că sumele uriașe aflate în joc, poate că reputația unei cercetătoare care, destul de probabil, ar fi primit și un Premiu Nobel, explica ascunderea datelor. Sau pur și simplu poate că autoarea chiar credea că, după o serie de eșecuri, vor apărea și rezultate, așa cum spera. Însă, indiferent ce a stat la baza acestor falsuri, un lucru e cert, știința poate greși. Și acesta nu este singurul exemplu de eșec al științei.

Decizia instanței vine într-o perioadă grea pentru omenire, când avem nevoie să ne încredem mai mult în cercetarea științifică. Știința primește o nouă lovitură și este aruncată de pe pedestalul infailibilității, atât de mult trâmbițată în ultima vreme.

Criza medicală actuală, generată de coronavirus, readuce în discuție rolul științei în societate. Aici vorbim strict de actul medical științific și de procesul științific urmat de rezultatele sale. Dacă am lua în calcul și faptul că e posibil ca virusul să fie produs tot de oameni de știință, lucrurile se complică. Dar asta e altă poveste.

După doi ani de pandemie se arată zorii unei perioade stabile, grație cercetărilor științifice din această perioadă. Firme care se întrec în a găsi un antidot, sume uriașe investite, dar mai ales o tehnologie de înaltă calitate oferă motive de a privi încrezător spre viitorul apropiat.

Doar că nu toată lumea este convinsă că va fi bine. Contestarea vaccinului, ca formă preventivă de protecție, este destul de puternică chiar în țările cele mai dezvoltate. Ca să se vaccineze lumea, forțele politice

au pus umărul destul de mult. Cine ar fi crezut că Occidentul, cu școlile sale, cu nivelul lor de educație și de civilizație, ar fi locul unor astfel de mișcări? Atunci cum se explică? De ce lumea nu mai are încredere în cercetarea științifică?

În primul rând, cred că ni se trage chiar de la știință. Ea nu crede, ea dovedește rațional și experimental.

Știința este studiul legilor naturii. Ea are două planuri complementare: teoria, care este abstractă și aparține aparatului cognitiv, rațional, și experimentul, care aparține aparatului senzorial. Iar rolul experimentului este să valideze, să dovedească teoria.

Unii filozofi au încercat o ierarhie a științelor. La baza piramidei se află fizica, apoi chimia, biologia, psihologia, sociologia. Fiecare cu ramurile sale, care nu sunt puține. Pentru omul modern, teologia nu este în schemă. Dar nu ne amendează nimeni dacă o așezăm în vârful ierarhiei.

Primul laborator științific apare în Geneza 2. Iar testul este prezentat succint. Geneza 2:9 – „Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoștinței binelui și răului.” Examenul este dat în Geneza 3. Iar rezultatul se vede până azi. Această posibilitate de a cunoaște a atras atenția proto-părinților noștri. Pomul cunoștinței binelui și răului nu era doar pentru stomac, ci pentru creier. Mai corect, pentru minte. Ne-o spune chiar Eva în persoană. Geneza 3:6 – „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea.” Era clar că se urca la cap.

Prin acel pom, omul putea să se autorealizeze prin cercetare și cunoaștere. Conform reclamei șarpelui, dacă nu mănânci din pom, ești limitat, naiv, obedient, ducând o viață neîmplinită și nefericită. Dumnezeu, pentru că alți oameni nu erau, te păcălește și te vrea supus, de aceea îți ascunde puterea adevăratei cunoașteri și fericiri. Până la urmă, încercarea moarte n-are. Încearcă măcar.

Dar Dumnezeu spusese altceva. Pe cine să crezi? Așa că trebuiau testate cele două variante. Și cam asta facem fiecare dintre noi în fiecare zi. Testăm teorii și legi morale și naturale permanent. Savanții nu fac excepție.

Exemplele erorilor oamenilor de știință ne arată că poți fi geniu, poți studia la cele mai mari universități, poți avea intențiile cele mai bune pentru a ajuta cât mai multă lume și te poți înșela. Chiar pe tărâmul științei. Și nu discutăm acum de intenționalitate în actul științific, ci strict de demersul rațional.

Pandemia actuală este un alt test. Ea reaprinde războiul dintre credință și știință. Altarul sau laboratorul? Biserica sau spitalul? Care e mai important? Pe vremuri, o epidemie se trata doar religios. Acum se încearcă doar științific.

Unii cred doar în știință. Pentru ei, credința este o manifestare patologică a minților slabe. Pentru alții, credința e bună doar parțial și doar pentru anumiți oameni care o au, pe când știința ar fi universală. Alții văd importantă doar credința. De păreri nu ducem lipsă.

Știința este realizată de savanți sau de oameni de știință. Și dacă sunt oameni, gândesc, simt, se enervează, se descurajează, se entuziasmează, au prejudecăți ca toți oamenii. Asta e valabil și în dreptul profeților, preoților sau teologilor. Doar că ei, sau unii dintre ei, sunt conștienți de asta și își dezvoltă un sistem propriu de cercetare prin care să faciliteze observarea și analiza datelor în mod rațional și obiectiv. De aceea, orice filozofie a științei ia în calcul și aspectele subiective ale cercetătorilor. Dezbateră e veche, dar a izbucnit în veacul al XVII-lea, când oamenii au vrut să corecteze gândirea umană și să elimine erorile care pot apărea. Tradițiile religioase și culturale trebuiau supuse examenului critic al rațiunii. Chiar Biblia a intrat în discuție.

Prin apariția științei însăși, s-a încercat și corectarea religiei. De fapt, corectarea falsurilor religioase adunate și transmise de-a lungul secolelor. Nevoia unei reforme plutea în aer. Așa a apărut Reforma protestantă. Pentru Luther, rațiunea era cheia verificării doctrinelor biblice. Ba credința, o să obiecteze unii. Nu este el promotorul ideii că omul trăiește numai prin credință? Dacă gândiți așa, aveți dreptate. Totuși credința lui Luther era diferită de cea medievală cvasiomniprezentă. Una era o credință mistică, alta era una rațională. Reformatorii au mizat pe a doua. Biblia trebuia înțeleasă de toți, și nu doar de teologi. Primii care au reacționat au fost clericii, care și-au văzut poziția amenințată. Saltul reformatorilor a fost unul epocal. Doar că protestantismul a degenerat în veacurile ce au urmat, iar știința a ieșit din sfera religiei, ducând la un conflict deschis, care avea să culmineze cu eliminarea lui Dumnezeu din natură și din preocupările intelectuale ale omului.

Însă încrederea în știință este necesară și utilă, pentru că are rezultate benefice și poate corecta o gândire greșită. Dar nu trebuie idolatrizată. Poate că aceasta este ispita majoră de azi. Și, ca orice ispită, e puternică și greu de decelat.

Întrucât viața noastră depinde de deciziile pe care le luăm, iar deciziile depind de informațiile pe care le deținem și de modul de raționare și de înțelegere, orice constrângere personală nu își are locul în lumea rațiunii. Apropo de știință și rațiune, o idee fundamentală a raționalismului este că fiecare om are rațiune și decide singur, pentru că este în stare, ce e bine pentru el. Aceas-

tă idee a stat la baza democrației și a civilizației moderne. Așa că omul de știință îți spune, tu decizi. Un cercetător nu va fi incomodat de întrebări. De fapt, va fi bucuros să vadă că lucrarea lui stârnește curiozitate și interes și poate oferi explicații.

Dar, în ultima vreme, oamenii de știință, și mai ales politicienii devin tot mai refractari sau chiar enervați, iar unii enervanți, când sunt întrebați despre chestiuni care țin de viața oamenilor, în fond. Iar publicul este mânat ca o turmă de oi bezmetice să aibă încredere în specialiști. Iată ironia! Promotorii științei cer credința, care aparține religiei, și nu rațiunea noastră, care aparține științei. De aceea nu ar trebui să ne mai mire faptul că a apărut un puternic mediu conspiraționist.

Într-o lume în care încrederea în clasa politică este în cădere liberă, biserica este tot mai contestată, se simte nevoia unui reper de care să ne prindem. Nu doar sondajele arată asta, ci și manifestările antisistem au luat amploare în toată lumea. Mai cu seamă în partea civilizată a ei, acolo unde a pornit revoluția științifică. Vestele galbene în Franța, sau acțiunile de la clădirea Capitolului american arată dimensiunea acestora. În țări asiatice dezvoltate, cum este Taiwanul, demonstrațiile sociale implică un regim de pregătire. Demonstrații fac antrenamente ca în armată pentru a se confrunța cu poliția. Iar în țări cum este Kazahstanul, mișcările spontane, apărute pe fondul unei crize economice, au fost înăbușite de forțe armate. Ceva esențial pare că lipsește omului și nu prea mai știm unde să căutam. Că de sloganuri e sătulă lumea.

Iar în anarhia care e pe cale să se instaleze, doar o mână de fier armată ar mai fi utilă. De ce confruntări cu poliția sau cu sistemul? Pentru că a mai căzut un mit, cel al științei infailibile. Au trebuit secole ca lumea să își piardă încrederea în religie și politică și doar un secol să își piardă încrederea în știință.

Dar să încheiem cu încrederea pe care ne-o dă Cuvântul lui Dumnezeu, care delimitează sfera de gândire a omului și o așază într-o sferă mai înaltă, incognoscibilă, care aparține doar lui Dumnezeu. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia” (Deuteronomul 29:29).

Aici e loc și de oameni de știință, și de profeți, și de oricare om, cu darurile și capacitățile sale. Să ascultăm de specialiștii autentici, de profeții adevărați, și să-i prețuim, dar cu o gândire critică sănătoasă. ■

**SPECIALISTI
AUTENTICI
MUGUREL
ASAFTETI**

Mugurel Asaftei, secretarul Conferinței Moldova

CÂȚI OAMENI SUNT ÎN CER?

NU SE MERGE
LA CER PRIN
VAPORIZARE, CI
ORI MERGI ÎNTREG,
ORI NU MERGI
DELOC. ÎNVIEREA
ESTE SINGURUL
REMEDIU PENTRU
MOARTE: „NU VĂ
MIRAȚI DE LUCRUL
ACESTA, PENTRU
CĂ VINE CEASUL
CÂND TOȚI CEI DIN
MORMINTE VOR
AUZI GLASUL LUI
ȘI VOR IEȘI AFARĂ
DIN ELE. CEI CE
AU FĂCUT BINELE
VOR ÎNVIA PENTRU
VIAȚĂ, IAR CEI CE
AU FĂCUT RĂUL
VOR ÎNVIA PENTRU
JUDECATĂ”.

Răspunsul corect și imediat este: în afară de „OMUL ISUS HRISTOS” (1 Timotei 2:5), OMUL-DUMNEZEU, care „ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă” (2 Timotei 1:9), mai sunt trei, plus! Știm care sunt cei trei și mă voi referi la ei în acest articol, dar mai întâi câteva cuvinte despre „plus”.

Când Isus a înviat din morți, au înviat și „multe trupuri ale sfinților care muriseră” (Matei 27:52,53). Nu ni se spune cine au fost aceștia și nici câți au fost, dar ei „li s-au arătat multora” în timpul celor 40 de zile petrecute de Isus pe pământ de la înviere până la înălțare. Și apoi? El nu S-a dus la cer cu mâinile goale, ci cu un snop de mântuiți, răscumparați din puterea mormântului: „De aceea este zis: «S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.» Și acest «S-a suit» ce înseamnă decât că înainte Se pogorase în părțile mai de jos ale pământului?” (Efeseni 4:8,9).

Hristos a coborât în mormânt și a ieșit de acolo cu robi răscumparați din stăpânirea morții, robi pe care i-a luat cu Sine la cer: „Când a înviat, Hristos a adus din mormânt o mulțime de captivi. Cutremurul de la moartea Sa deschisese mormintele lor și, când El a înviat, ei au ieșit afară împreună cu El. (...) Aceia care au ieșit din morminte la învierea lui Hristos au fost înviați pentru viață

veșnică. Ei s-au înălțat cu El ca trofee ale biruinței Lui asupra morții și a mormântului. «Aceștia», a zis Hristos, «nu mai sunt captivi ai lui Satana; Eu i-am răscumpărat. Eu i-am adus afară din morminte ca prime roade ale puterii Mele, ca să fie cu Mine unde sunt Eu, ca să nu mai vadă niciodată moartea sau să aibă parte de durere»” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 786).

Deci mai sunt și alți oameni în cer. Enoh, Moise, Ilie „plus” aceștia, al căror număr nu ne este dat. Eu nu aș putea afirma că Dumnezeu niciodată nu a mai luat pe cineva la cer, pentru că nu am nicio dovadă ca să zic așa. Însă credința populară că omul bun când moare se duce în cer nu are nicio bază biblică. Iată ce a zis apostolul Petru: „Căci David nu s-a suit în ceruri” (Faptele 2:34). Nu se merge la cer prin vaporizare, ci ori mergi întreg, ori nu mergi deloc. Învierea este singurul remediu pentru moarte: „Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28,29).

Acum să vedem care sunt cei trei oameni care sunt cu certitudine în cer:

ENOH. „Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5:24). „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11:5). „El stătuse la pragul lumii eterne, doar un pas între el și țara celor binecuvântați; iar acum, porțile s-au deschis, umblarea cu Dumnezeu, atât de mult cultivată pe pământ, a continuat, și el a trecut prin porțile cetății sfinte – cel dintâi dintre oameni care să intre acolo” (*Patriarhi și profeți*, p. 87).

ILIE. Neînfricatul profet, care pe Muntele Carmel fusese folosit pentru demonstrarea existenței și a puterii singurului Dumnezeu ade-vărat, a fost amenințat de Izabela printr-un sol:

„Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia dintre ei” (dintre profeții falși, 1 Împărați 19:2). Nu asasinare imediată, ci programată pe „mâine”, „la ceasul acesta”, 24 de ore de tortură psihică, inspirată de „asprimea zeilor”. Și marele profet era obosit: „Ilie, când a văzut lucrul acesta, s-a sculat și a plecat ca să-și scape viața” (v. 3).

Prima greșeală a lui Ilie a fost că s-a speriat de amenințarea unei femei, crudă cum era ea, deși mai mulți erau cei cu el decât cei cu ea. Așa cum îl ocrotise până atunci, Dumnezeu putea să o facă și mai departe. Dar omenescul a cedat la amenințare. Apoi, în fuga lui, Ilie a făcut a doua greșeală: „A ajuns la Beer-Șeba, care ține de Iuda, și și-a lăsat slujitorul acolo” (același verset). De ce, Ilie? Era mai bine să ai un tovarăș de drum pentru încurajare, decât să alergi mai departe singur!

Într-un loc din pustie, Ilie, „după un drum de o zi, a șezut sub un ienupăr și dorea să moară, zicând: «Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul (viața) căci nu sunt mai bun decât părinții mei»” (v. 4). Dar Domnul nu dorea să asculte rugăciunea aceea pripită, disperată, naivă. El putea să-i spună: „Cum? Să-ți iau viața? Eu am un alt plan pentru tine!” Cunoașteți întâlnirea și discuția cu Dumnezeu la Muntele Horeb (vezi v. 5-18).

Pribegia lui Ilie pe planeta Pământ s-a încheiat așa: „Pe când mergeau ei vorbind (Ilie cu Eli-sei), iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt” (2 Împărați 2:11).

MOISE. „Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi” (Deuteronomul 34:5,6). „Arhanghelul Mihail (Hristos), când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»” (Iuda 9). Atunci a avut loc învierea lui Moise, așa se face că Moise și Ilie l-au arătat lui Isus pe Muntele Schimbării la Față (vezi Matei 17:1-3).

„Pentru păcatul lui, Moise a ajuns sub puterea lui Satana – sub stăpânirea morții. Dacă ar fi rămas statornic, Domnul l-ar fi dus în Țara Făgăduită și apoi l-ar fi transferat la cer fără să vadă moartea. Moise a trecut prin moarte, însă Mihail a coborât și i-a dat viață înainte ca trupul lui să vadă putrezirea. Satana a încercat să rețină trupul, pretinzând că es-

te al lui, dar Mihail l-a înviat pe Moise și l-a luat la cer” (*Experiențe și viziuni*, p. 164).

Cei înviați odată cu Isus beneficiau de ispășirea păcatelor lor prin jertfa deja adusă la Golgota. Dar cum au putut Enoh, Moise și Ilie să fie duși în Cetatea Sfântă când încă nu exista o jertfă mântuitoare pentru ei? Aici este minunăția, că planul de mântuire nu era doar o încercare, ci reușita lui a fost sigură de la bun început, iar cei trei au văzut viața veșnică și Împărăția cerurilor în contul acelei jertfe mântuitoare, aducerea și reușita ei fiind absolut sigure.

Și acum o nouă întrebare: câți oameni vor fi în cer? E un număr pe care Dumnezeu îl știe cu siguranță. L-a știut înainte de întemeierea lumii, dar nu l-a stabilit El: „În El (adică Hristos), Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui” (Efeseni 1:4-6).

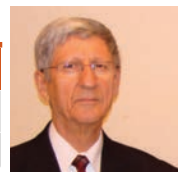
Câți oameni vor fi în cer? Răspunsul îl știe Dumnezeu. Dar iată ce i-a spus El lui Avraam: „Te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării” (Geneza 22:17). Sămânță atât de numeroasă ca stelele și ca nisipul? Cheia este dată de Pavel în Galateni 3:29: „Și, dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța lui Avraam», moștenitori prin făgăduință.”

O făgăduință similară apare și în cartea profetului Daniel, provenită din gură de inger: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce-i vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12:3).

Iată, în sfârșit, aceste multe stele: „După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini, și strigau cu glas tare și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!»” (Apocalipsa 7:9,10).

E loc destul pentru toți. Doamne, dă-ne bucuria să fim printre acești fericiți care Te vor lauda în veac și în veci de veci! Amin! ■

**LOC DESTUL
PENTRU TOTI
ȘTEFAN
RADU**

**CÂȚI OAMENI
VOR FI ÎN CER?
RĂSPUNSUL ÎL ȘTIE
DUMNEZEU. IATĂ
CE I-A SPUS EL LUI
AVRAAM: „TE VOI
BINECUVÂNTA...
ȘI-ȚI VOI ÎNMULȚI...
SĂMÂNȚA... CA
STELELE CERULUI
ȘI CA NISIPUL...
MĂRII”.**

Ștefan Radu, doctor în teologie, pastor

AFARĂ DIN ORAȘE (II)

LA CHEMAREA
LUI DUMNEZEU,
AVRAAM A PĂ-
RĂSIT CETATEA
CIVILIZATĂ
UR, PENTRU A
CĂLĂTORI CU
INTERMITENȚE
TOT RESTUL
VIEȚII LUI.
A SCHIMBAT
CIVILIZAȚIA CU
VIAȚA NOMADĂ
DE PĂSTOR.

Avem în Biblie astfel de exemple „afară din orașe”?

Dumnezeu îi cere lui Avraam să facă un exod din propria țară într-o țară necunoscută: „Leși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vi-
no în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza 12:1). Pentru un tânăr este mai ușor să emigreze, însă pentru un bărbat în vârstă de 75 de ani, o astfel de hotărâre nu este deloc ușoară. Să părăsești țara dintre râuri, Mesopotamia (gr. *mesos* – mijloc; *ptamos* – râu), o țară bogată, cu un nivel ridicat de trai, să te desparți de familia din care faci parte, de locurile natale, nu este deloc ușor. Să nu uităm că pentru orientali familia și ospitalitatea sunt sacre. Conceptul de familie este mult mai extins decât în Europa.

A fost la propriu o aventură pentru Avraam și o ruptură reală pentru familia lui, o adevărată „destrupare”. Prin anii 2000 î.Hr., Ur-ul din Caldeea era deja o urbe străveche. Când orașul a atins apogeul dezvoltării, regele lui a construit un mare templu piramidal – un zigurat închinat

zeului Lunii. Cei care locuiau în oraș aveau case solide, proiectate în așa fel încât să facă față climatului și dotate cu canale corespunzătoare de scurgere. Scrierile cuneiforme ne demonstrează faptul că oamenii de aici aveau preocupări intelectuale. Șahul se juca cu 2000 de ani î.Hr. în aceste cetăți. Așadar, la chemarea lui Dumnezeu, Avraam a părăsit cetatea civilizată Ur, situată pe cursul inferior al Eufratului, pentru a călători cu intermitențe tot restul vieții.¹ A schimbat civilizația cu viața nomadă de păstor.

Gravităm tot în zona familiei lui Avraam. Neptolul lui, Lot, posibil cu gândul la bogatele pășuni natale, decide să se mute în frumoasele câmpii ale Iordanului, în cetățile Sodomei și Gomorei, despre care Biblia spune că erau ca „o grădină a Domnului, ca țara Egiptului” (Geneza 13:10). Din cauza decadenței locuitorilor cetăților, Dumnezeu decide să distrugă aceste „grădini ale Sale” prin foc. Îngerii scapă viața lui Lot și, parțial, a familiei sale, poruncindu-le: „După ce i-au scos

afară, unul din ei a zis: «Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din câmpie. Scapă la munte, ca să nu pieri» (Geneza 19:17). A rămas emblematică în istoria sacră privirea în urmă a soției lui Lot, care se transformă într-un stâlp de sare, aluzie la ultimele vestigii ale cetăților distruse. Dumnezeu le îndreaptă privirea dinspre câmpie spre munți. Parcă îl vedem pe Lot alergând spre munți și implorând ocrotirea Domnului, la fel ca psalmistul de mai târziu, care își ridică ochii spre munți și se întreba de unde-i va veni ajutorul: «Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?» (Psalmii 121:1).

De-a lungul veacurilor, din cauza invaziilor străine, poporul evreu și-a găsit scăparea în fortărețele munților: „Ca să scape de Madian, copiii lui Israel fugeau în văgăunile munților, în peșteri și pe stânci întărite” (Judecători 6:2); „Bărbații lui Israel s-au văzut la strâmtoare, căci erau strânși de aproape, și s-au ascuns în peșteri, în tufșuri, în stânci, în turnuri și în gropile pentru apă” (1 Samuel 13:6, în timpul războiului cu filistenii). În timpul asedierii Ierusalimului de către armata romană condusă de generalul Titus (anii 70 d.Hr.), creștinii au fost îndemnați de Domnul Isus să fugă la munți: „De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, așezată în Locul Sfânt – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți” (Matei 24:15-16).

În cursul acalmiei temporare, când romanii au încetat asediul Ierusalimului pe neașteptate, toți creștinii au fugit la munți. Se spune că niciunul nu și-a pierdut viața, în timp ce peste un milion de evrei au pierit în acest asediu. Locul de refugiu a fost Pela, o cetate de pe colinele de la est de râul Iordan, cam la 27 de km sud de Lacul Galileei. Creștinii persecutați în primul secol în Ierusalim s-au ascuns în tunelurile hitite din Capadocia. Nu putem trece mai departe fără a aminti de fortărețele Munților Alpi, care au fost un adevărat templu salvator pentru poporul lui Dumnezeu din timpul Evului Mediu Întunecat. Valdenzii, „locuitori ai văilor munților”, au purtat flacăra credinței pe crestele munților Alpi, în Italia, în timp ce albigenzii I-au fost credincioși până la moarte în Alpii francezi. „Ei, de care lumea nu era vrednică –, au răătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11:38). Înainte de revenirea lui Isus, rămășița lui Dumnezeu va găsi adăpost în sanctuarul munților. Statornicia munților ne aduce permanent aminte de legământul lui Dumnezeu: „«Pot să se mute munții, pot să se clatine dealu-

rile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina», zice Domnul, care are milă de tine” (Isaia 54:10).

Cetățile biblice sunt un simbol al judecății sau al mântuirii?

Prima persoană din istorie care a zidit o cetate a fost criminalul Cain: „Cain a început apoi să zidească o cetate și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh” (Geneza 4:17). Profeții Ieremia, Ezechiel, Isaia, Mica au avertizat în mod constant cetățile să-și schimbe căile lor rele, altfel vor fi distruse. Aceste avertizări profetice culminează cu judecata cetății Babilonului. Însă Scriptura ne prezintă și o altă perspectivă asupra orașelor. Iosif a locuit în capitala Egiptului (Geneza 41:44; 44:4), Daniel a slujit foarte mulți ani la curtea Babilonului (Daniel 2:49; 6:1-3), neobositul misionar itinerant, Pavel, călătorea din cetate în cetate ca să predice Evanghelia (Faptele 20:18-24); Pavel a locuit, spre finalul vieții, aproape doi ani într-o casă închiriată în Roma (Faptele 28:16,30). Deși Isus își avertizase ucenicii că Ierusalimul va fi distrus, iar ei în cele din urmă vor fugi (Luca 21:20-21), apostolii au rămas în Ierusalim și au predicat Evanghelia atât de convins, încât marele-preot a fost obligat să recunoască: „Voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră” (Faptele 5:28). Doar persecuția severă i-a forțat pe ucenici să fugă din oraș și să predice Evanghelia în locurile unde au mers (Faptele 8:1.4).

Cetatea poate fi un centru al prezenței lui Dumnezeu, al puterii și al păcii, un instrument al milei și protecției Sale, un simbol al redeșteptării și salvării. Ierusalimul, „orașul păcii”, este un simbol biblic al salvării și al bisericii Sale. Nicăieri Dumnezeu nu condamnă orașul *per se*, ca fiind imoral. În Vechiul Testament, Dumnezeu Însuși le-a poruncit evreilor să construiască cetăți. Cele mai speciale sunt cetățile în care locuiau leviții, ca parte a moștenirii sacre (Numeri 35:8), și cetățile de scăpare, unde evreii sau străinii vinovați de crimă se puteau ascunde până la o soluționare corectă a cazului lor (Numeri 35:9-13). De data aceasta, orașul nu este simbolul corupției și al viciilor, ci al milei lui Dumnezeu. Domnul a avut milă de Ninive, „cetatea cea mare” (Iona 4:11). Psalmistul descrie călătoria poporului Său spre cetatea de locuit (Psalmii 107:4-8).

**DECIZII
MATURE
DANIEL
NIȚULESCU**

**CETATEA POATE
FI UN CENTRU
AL PREZENȚEI
LUI DUMNEZEU,
AL PUTERII ȘI
AL PĂCII, UN
INSTRUMENT
AL MILEI ȘI
PROTECȚIEI SALE,
UN SIMBOL AL
REDEȘTEPTĂRII.
IERUSALIMUL,
„ORAȘUL PĂCII”,
UN SIMBOL
AL SALVĂRII.**

Toate aceste aspecte ale cetăților – refugiu, redeșteptare, siguranță, pace și prosperitate – își găsesc împlinirea finală la sfârșitul timpului, când Noul Ierusalim, splendida cetate construită de Dumnezeu, va coborî din ceruri, împodobită ca o mireasă. Centrul Noului Pământ nu este o grădină sau un nou paradis, ci un oraș (Apocalipsa 21:24-26).

Ca o apreciere a lucrării care trebuie făcută pentru marile urbe (vezi inițiativa Bisericii Adventiste la nivel mondial „Mission to cities Outreach”²), Apocalipsa ne prezintă orașul Noul Ierusalim în care vom locui pentru totdeauna la finalul mileniului (Apocalipsa 21:2).

„Afară din orașe” – parte a mesajului întregii solii îngerești din Apocalipsa 14?

William Frazee a dezvoltat teoria conform căreia întreita solie îngerească din Apocalipsa 14 înseamnă și fuga din orașe.³ Primul înger ne spune ce va veni asupra lumii, în așa fel încât Dumnezeu Își va scoate poporul din Egipt ca să-l ducă în Canaan, acolo unde suntem mai înclinați să ne închinăm Celui care a făcut pământul și marea. Spre deosebire, înconjurați de realizările umane, orașele sunt caracterizate de spiritul Babilonului, mândrie, competiție și lux. Al doilea înger se folosește de o cetate, simbol al împărăției păcatului, care conduce lumea. Solia celui de-al doilea înger este perpetuată de strigătul îngerului din Apocalipsa 18:4: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” Se pune semnul egal între ieșirea din Babilon și fuga din orașe, pentru a evita judecățile Domnului.⁴ Din punctul meu de vedere se forțează nota. Nu tot ce este în orașe este Babilon, după cum nu tot ce cade sub influența ruralului este bob curat. Să nu uităm că satul este sediul prejudecăților religioase, și nu numai.

DUMNEZEU NU NE-A TRANSMIS ÎN SPIRITUL PROFETIC SFATURI DETALIAȚE CU PRIVIRE LA PROVOCĂRILE NOASTRE, CUM AR FI ASIGURAREA VENITULUI LUNAR. EXISTĂ ÎNSĂ PRINCIPII GENERALE CĂLĂUZITOARE.

În lumina evenimentelor finale, nu există vreo scuză pentru noi să nu predicăm la fel de hotărâți Cuvântul Său. Ellen White declara în 1888: „Marea lucrare de vestire a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât a început această lucrare... Slujitorii Domnului, cu fața strălucind de sfântă consacrare, se vor grăbi din loc în loc pentru a proclama mesajul din ceruri. Lucrarea trebuie făcută repede din oraș în oraș.”⁵

Cum și când trebuie să luăm această decizie? Care sunt criteriile? Cui aparține decizia? Cu cine ne consultăm?

De la lozinci prezentate pe canalele de socializare: „Viața fără ceas”, „Viața fără stres”, de la bestselleruri de genul *Scăpare la Dumnezeu*, a lui Jim Hohnberger⁶ și până la o viață cu adevărat împlinită la țară este ceva drum de parcurs. Nu degeaba, spre exemplu, Facebook-ul este „cartea fețelor”. În albumul Facebook așezăm cele mai reușite poze, chiar dacă realitatea diferă puțin. Și în privința mutării la țară putem spune că „viața bate filmul”, „viața bate Facebook-ul”.

O astfel de mutare nu înseamnă doar o schimbare de domiciliu și de mediu, dar și o readaptare în ce privește venitul și locul de muncă. Acestea sunt vitale supraviețuirii unei familii. Aceia care decid să se mute într-o zonă rurală trebuie să știe foarte clar cum vor supraviețui financiar. Dumnezeu nu ne-a transmis în Spiritul Profetic sfaturi detaliate cu privire la provocările noastre, cum ar fi asigurarea unui venit lunar. Există câteva principii generale călăuzitoare pentru cei care vor să părăsească marile orașe.⁷

Circumstanțele diferă de la familie la familie. Fiecare familie reprezintă un caz distinctiv. Talibanul impune „sharia” lui tuturor. Îi așază pe toți, asemenea unor mărfuri, în patul lui Procust. Picioarele celui care nu se încadrează sunt tăiate cu „fierăstrăul” Spiritului Profetic. Acesta este un semn de identificare a talibanului escatologic. De la început, fiecare pas trebuie făcut inteligent și cu rugăciune. Sunt prea mari riscurile ca să facem primii pași neinspirați. Nu vă sprijiniți pe biserică și nici pe alții atunci când luați această decizie. Este nevoie să ne informăm foarte temeinic, să consultăm persoane avizate în domeniu, însă decizia ne aparține în totalitate.

Decizia de a ne muta din orașe este o chestiune individuală, la nivelul familiei, nu este o doctrină care ține de mântuire. De aceea, noi nu trebuie vreodată să încercăm să-i forțăm pe alții să ne urmeze exemplul.⁸

Biserica nu poate alege în locul nostru și nu ne poate transforma în fermieri de succes. Chemarea de a ieși din orașe s-a născut în biserică, însă rolul acesteia este să învețe adevărul. Responsabilitatea de a asculta și acționa ne aparține. Nu lua nicio decizie până când nu ești sigur că Duhul Sfânt te-a condus acolo.⁹

Ce înseamnă ca distanță „afară din orașe”? Cât de departe este prea departe și cât de aproape este prea aproape? Oferiți exemple concrete din vremea apariției acestei idei.

Pentru a stabili ceea ce este acceptabil în ceea ce privește „afară din orașe, mutarea la țară”, luăm în considerare câteva cazuri tipice cu privire la amplasarea sau chiar relocarea unor instituții adventiste. Vom trece de pe coasta Pacificului pe coasta Atlanticului, de la vest la est.

În 1903, când se căuta un loc pentru editura/fabrica de produse sănătoase „Review and Herald”, iar comitetul desemnat lua în considerare vecinătatea New York-ului, pionierii au fost sfătuiți că „orice loc mai aproape de 30 de mile în afara orașului este prea aproape”¹⁰. Ellen White i-a sfătuit s-o construiască în afara marilor orașe, totuși nu foarte departe. Nevoia de a avea un sanatoriu în vecinătatea New York-ului era urgentă, așa că pionierii adventiști au început să caute terenuri chiar în afara marilor orașe, unde clădirile noastre ar fi fost în siguranță.¹¹ În sudul Californiei, Ellen White a văzut „călăuzirea minunată a lui Dumnezeu” în pregătirea căii pentru începerea lucrărilor la Sanatoriul Paradise Valley. Sanatoriul a fost construit la „7 mile sud de San Diego”, într-un contrast izbitor cu intențiile timpurii ale unora, care părând că au pierdut „instrucțiunile clare ale Domnului” și „în loc să găsească un teren potrivit la țară pentru sanatoriu”, „au căutat să construiască un mamut de instituție în inima orașului Los Angeles”¹².

În 1908, Ellen White a recunoscut în Takoma Park, chiar la marginea districtului Columbia și a orașului Washington D.C., un loc pe care „Domnul l-a ales” pentru a ridica „casa de editură, școala și sanatoriul”¹³. „Este foarte plăcut la Takoma Park. În 15 minute de mers pe jos ajungi la casa fraților Daniells, Prescott, Spicer...”; „Locul unde se află școala și sanatoriul nostru este tot ce ne puteam dori. Locul seamănă cu cel prezentat mie de Domnul. Este foarte potrivit scopurilor pentru care l-am cumpărat. Există suficient spațiu pentru școală și sanatoriu, fără să aglomerăm cele două instituții. Aerul și apa sunt curate.

Un pârau frumos curge de la nord la sud pe terenul nostru. Este o comoară mai prețioasă decât aurul și argintul. Clădirile sunt pe mici platouri, cu scurgere (drenaj) excelentă.” „Într-o zi am călătorit prin mai multe părți ale Takomei Park. O mare parte este o pădure naturală. Casele nu sunt mici și înghesuite, ci spațioase și confortabile. Sunt înconjurate de pomi plăcuți. Cei mai mulți dintre proprietarii acestor case sunt oameni de afaceri, mulți dintre ei funcționari ai guvernului federal din Washington. Ei merg zilnic la serviciu, în oraș, seara întorcându-se în căminurile lor liniștite.” „O bună locație a fost aleasă pentru casa de editură, aproape de poștă. Pare că Takoma Park a fost aleasă special pentru noi.” „Așteptările mele sunt mari pentru acest loc. De aici va trebui să lucrăm în toate împrejurimile Washingtonului. Sunt foarte bucuroasă că lucrarea noastră prinde aripi aici.”¹⁴ ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

**BISERICA NU
POATE ALEGE ÎN
LOCUL NOSTRU,
NU NE POATE
FACE FERMIERI
DE SUCCES.
CHEMAREA DE A
IEȘI DIN ORAȘ
S-A NĂSCUT
ÎN BISERICĂ,
ÎNSĂ ROLUL EI
ESTE SĂ ÎNVEȚE
ADEVĂRUL.**

¹ Pat Alexander. *Enciclopedia Bibliei* (Cluj Napoca: Logos, 1996), 42, 44, 162, 189.

² <https://am.adventistmission.org/mission-to-cities-outreach>, accesat astăzi, 16.11.2021.

³ Martin Byung Cho Rho. *Improving the Understanding and Practice of Country Living in the Georgia Central Korean SDA Church*, Andrews Univrsity, 1994, DMin Dissertation, 62.

⁴ Martin Byung Cho Rho. *Improving the Understanding and Practice of Country Living in the Georgia Central Korean SDA Church*, Andrews Univrsity, 1994, DMin Dissertation, 62-63.

⁵ Ellen G. White, *The Great Controversy* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1911), pp. 611, 612.

⁶ Jim Hohnberger, autorul cărții *Scăpare la Dumnezeu*, pare să fie mai degrabă un mistic american care s-a refugiat în sălbăcie pentru a-L descoperi pe Dumnezeu și pentru a-și vindeca familia. Din nefericire, după câțiva ani de inițiere, în care pretinde că a auzit glasul Domnului vorbindu-i, Jim ne asigură în cărțile lui cum căsătoria lui a înflorit, soția a devenit o prioritate, iar copiii au primit o educație exemplară. În 2011 a fost forțat să admită că timp de opt ani avusese o relație extraconjugală cu o femeie care i-ar fi putut fi fiică. În acești opt ani au fost scrise cele mai multe din cărțile lui inspiraționale. Femeia a recunoscut relația nelegitimă în cadrul unor ședințe de consiliere. Cum să judecăm afirmațiile lui? Criza de la mijlocul vieții, nesinceritate, meschinărie? Cum îl avertiza „vocea divină” de orice fleac și, totuși, nu a scos niciun cuvânt de avertizare față de relația lui extraconjugală? Trebuie să știm să facem diferența între criza de la mijlocul vieții, spiritul aventurier și adevărata chemare.

⁷ *From City to Country Living* (Washington: Review and Herald Publishing Association, 1950), 7.

⁸ Alberto R. Timm. „Leaving the City”, *Adventist World*, 01.08.2020, <https://www.adventistworld.org/leaving-the-cities/>, accesat astăzi, 29.11.2021.

⁹ *Ibid.*, 8.

¹⁰ *Review and Herald*, 11 aug., 1903.

¹¹ Ellen White. *Medical Ministry*, 308.

¹² Ellen White, *Mărturii speciale*, seria B, nr. 3. 14, 3-5.

¹³ Ellen White, *Scrisoarea 216*, 1908.

¹⁴ Ellen White, *Letter 153*, 1904.

SCANDALUL 666 (II)

In numărul anterior al revistei ați putut urmări care a fost interpretarea specific protestantă a numărului 666 și cum și-a făcut ea loc în adventism, în concurență cu alte opinii. Am arătat, de asemenea, reacțiile catolice din acea perioadă, gafele făcute de interpreți adventiști, dar și de catolici, divergențele apărute în adventism după moartea lui Uriah Smith și lucrările comitetului teologic din anii 1936–1943. Continuăm, urmărind rezultatele acelor decizii.¹

Rezultatele comitetului teologic din 1936–1943

Membrii comitetului teologic care cercetase timp de mai mulți ani problema „numărului numelui” fiarei și care alcătuiseră un prim draft al unui document au recomandat Comitetului CG să numească un comitet editorial din trei persoane, care să editeze și să publice rezultatul sub forma unei broșuri, destinată a fi distribuită gratuit slujitorilor bisericii. Reamintim concluziile comitetului: titlul nu a fost și nu este scris pe „coroana” papei, nu avem nicio dovadă să susținem așa ceva, dar titlul este extrem de vechi și repetat în scrierile catolice. Se dorea ca angajații bisericii (pastori, evangheliști etc.) să aibă ocazia de a examina dovezile și a trage propriile concluzii.

Imediat, secretarul Conferinței Generale (CG) a trimis o notă profesorului W.E. Howell, anunțându-l că, la 18 ianuarie 1943, comitetul CG primise un raport din partea comitetului care studiasse problema cu 666 și, în consecință, se votase ca frații M.L. Andreasen, W.E. Howell și T.M. French să se ocupe de editarea documentului. După ce documentul a fost redactat și revizuit cu grijă, s-a decis ca draftul final să fie tipărit și distribuit pe data de 22 februarie 1943. Președintele McElhany îi adăugase o prefață, și documentul a fost trimis urgent la Editura Review and Herald.

Din nefericire însă, documentul s-a împotmolit la Review, unde în mod normal era partea cea mai simplă a procesului de publicare. A zăcut trei ani pe biroul editorului de cărți M.R. Thurber, care nu era de acord cu concluzia cercetătorilor. Ce comitete, ce teologi!? El citise comentariul lui Uriah Smith, care fusese recomandat călduros de

Ellen White, împreună cu cărțile ei.² Înțelegând bine că Thurber trage de timp în mod intenționat, pentru că nu dorea publicarea documentului, McElhany a vorbit personal cu el.

Nu știm ce au vorbit, dar la 15 noiembrie 1946, Thurber a trimis manuscrisul înapoi Conferinței Generale, adăugând un mesaj personal în care se explica: nu-l lăsa conștiința să publice un manuscris despre care frăția sa avea dubii. În opinia sa, manuscrisul nu avea destulă greutate, deoarece, zicea el, nu fusese examinat „critic” de cineva care să fie independent de acel comitet. Comitetul s-ar fi sprijinit prea mult pe Jean Vuilleumier³ și ar fi folosit prea mult surse europene etc. Și apoi, documentul ar fi prea lung, prea repetitiv, prea complicat și fără utilitate practică. În fine, Thurber socotea că manuscrisul trebuie refăcut și sugera constituirea unui alt comitet, de data aceasta mai critic...

Astfel, spre uimirea tuturor îngerilor – căzuți și necăzuți –, broșura nu a mai apărut, din cauza obiecției de conștiință a fratelui Thurber. Conștiința nu poate fi ușor modificată, în special când este vorba de persoane înclinate spre suspiciuni negative. Dar oamenii pot fi înlocuiți mai ușor. Cum să refuzi, ca executant, rezultatul unei munci de șapte ani a celor mai buni cercetători? Cum să te opui Comitetului CG de parcă ai fi Îngerul Domnului? Da, manuscrisul a rămas îngropat: trei președinți succesivi ai CG n-au putut împiedica această operație de deturnare venită din partea opoziției ultraconservatoare.

Interpretarea idealistă în generația noastră

Ca urmare a faptului că publicarea documentului CG despre 666 a fost avortată în 1946, cu concursul editurii, ideea că numele latin al fiarei ar fi bătut în pietre prețioase pe „coroana papei” a supraviețuit celui de-al Doilea Război Mondial și a continuat să facă pui. Dar în mediul academic, tot mai mulți adventiști au început să se distanțeze de întreaga explicație cu titlul latin, adoptând interpretarea spirituală (simbolică) lansată de Prescott și Brown. Ioan spusese că 666 este numărul „numelui” fiarei. Cum însă fiecare explicație es-

te imperfectă, era normal să se exploreze și alte posibilități. Reamintim că subiectul nu a fost niciodată o doctrină fundamentală adventistă, ci interpretarea teologică a unui detaliu apocaliptic.

Vom trece în revistă pe principalii teologi adventiști care au promovat interpretarea spirituală a numărului 666. Aceasta are avantajul că este mai populară în creștinătate și mai puțin riscantă. În anii 1967–1994, Kenneth Strand, de la Universitatea Andrews, faimos profesor de Apocalipsa, care a educat promoții de studenți la teologie, susținea interpretarea idealistă lansată de Prescott.

În 1982, Desmond Ford, în comentariul său la Apocalipsa, nu mai spunea nimic specific despre identitatea fiarei, cu atât mai puțin despre numărul numelui. Totul devenea spiritual. Contribuția era foarte bogată și pozitivă, dar bornele istoriciste nu se mai vedeau.

În 1983, Beatrice S. Neall, membră a Comitetului pentru Daniel și Apocalipsa, afirma în teza sa doctorală că numărul 666 are mai degrabă o valoare simbolică și că metoda ghematrică, inaugurată de Irineu în secolul al II-lea, a produs multe soluții dubioase.

În 1985, Mervyn Maxwell, profesor de istorie bisericească la Universitatea Andrews, și-a publicat comentariul la Apocalipsa (*God Cares*, vol. 2), unde oferea mai multe explicații istorice, apoi și explicația clasică protestantă (*Vicarius Filii Dei*), dar destul de rezervat, „întrucât există oarecare incertitudini cu privire la statutul oficial al acestui titlu”. Împărțind opinia sorei Neall, fratele Maxwell a încurajat interpretarea spirituală: numărul șapte, cel mai frecvent în Apocalipsa, este numărul lui Dumnezeu, în timp ce numărul 666 este numărul omului. Omul a fost creat în ziua a șasea, iar un șase întreit ar indica starea profund egoistă a omului. Șase este legitim când duce la șapte, la relația cu Dumnezeu. Slava omului este legitimă când conduce la slava lui Dumnezeu. Dar 666 este refuzul omului de a da slavă lui Dumnezeu, de a intra în relație cu Dumnezeul Creator și Mântuitor.

În 1992 și 1994, cunoscutul teolog William Johnson, profesor de NT și editorul *Adventist Review*, exprima în publicații teologice și în revistă același punct de vedere, considerând numărul 666 ca o parte din elementele de parodie ale celor trei monștri ai Apocalipsei, în contrast cu Sfânta Treime. Dacă numărul 7 reprezintă perfecțiunea, numărul 6 este imperfecțiunea, înșelăciunea, blasfemia, iar 666 descrie aceste rele ridicate la un grad sporit. Johnson adăuga:

„Orice explicație a numărului criptic va trebui să fie provizorie. Mulți interpreți adventiști de ziua a șaptea au crezut că presupusa inscripție *Vicarius Filii Dei* de pe tiara papală este numele indicat de profeție. Dar cu mai bine de 80 de ani în urmă, W.W. Prescott a arătat cât de subțiri sunt dovezile istorice pentru această interpretare. În opinia mea, textul sugerează că 666 este codul pentru numele monstrului marin, simbolizând blasfemie. Este o parodie a perfecțiunii: imperfecțiune peste imperfecțiune, în ciuda pretențiilor monstruoase ale fiarei.”

În 1996, Roy C. Naden, în cartea sa *The Lamb Among the Beasts*, de asemenea respingea soluția ghematrică a titlului *Vicarius Filii Dei*, afirmând că 666 este „un simbol al unei neodihne nelegiuite și totale, al unei odihne care nu ajunge la măsura odihnei sabatice a Mielului”.

Această interpretare spirituală, idealistă, a fost exprimată și în secolul actual. În studiul trimestrial al Școlii de Sabat din aprilie-iunie 2002, autorul Ángel M. Rodríguez, directorul Institutului de Cercetări Biblice al CG, exprima o serie de obiecții față de identificarea numărului 666 ca suma ghematrică a literelor titlului latin *Vicarius Filii Dei*: nu este clar dacă titlul este oficial; nu este clar dacă textul se referă la un număr bazat pe valoarea numerică a literelor unui nume; expresia „numărul unui om” poate fi tradusă și ca „numărul omului (omenirii)”; dacă se preferă calculul valorii numerice a unui nume/titlu, atunci apare problema: în ce limbă ar trebui să fie acel titlu? Astfel, fratele Rodríguez opta pentru soluția spirituală ca fiind optimă (666 reprezintă răzvrătire intensificată și independență totală față de Dumnezeu), menționând că „timpul va descoperi sensul deplin al simbolului.

Ranko Stefanović, profesor de NT la Universitatea Andrews, a publicat în 2002 prima ediție a comentariului său la Apocalipsa, afirmând că numărul 666 este al fiarei din pământ, în nume omenesc, sau al unui om, prin urmare în contrast cu Dumnezeu; este numărul tipic al Babilonului. Pare să reprezinte triumviratul satanic, sau „trinitatea satanică”, în contrast cu 777 al lui Dumnezeu din Apocalipsa 1:4-6.

În anii 2002–2006, Samuele Bacchiocchi, profesor de istorie a bisericii la Universitatea Andrews, exprima interpretarea fraților Rodri-

CĂUTÂND
LUMINA
FLORIN
LAIU

VOM TRECE
ÎN REVISTĂ PE
PRINCIPALII
TEOLOGI
ADVENTIȘTI CARE
AU PROMOVAT
INTERPRETAREA
SPIRITUALĂ A
LUI 666. ACEASTA
ARE AVANTAJUL
CĂ ESTE MAI
POPULARĂ ȘI MAI
PUȚIN RISCANTĂ.

guez și Stefanović, adăugând că și cele trei vremi și jumătate din profețiile apocaliptice (1+2+½ vremi), fiind jumătate din numărul șapte, au un sens simbolic. Bacchiocchi a respins identificarea numărului fiarei cu valoarea numerică a titlului *Vicarius Filii Dei*, deoarece multe nume au fost astfel manipulate ca să totalizeze 666.

Dispute și cercetări recente despre 666

Cum era de așteptat, trendul idealist al teologilor noștri de frunte, dintre anii 1970 și 2006 este astăzi întâmpinat de un reviriment al vechii interpretări, care prefera valoarea numerică a titlului *Vicarius Filii Dei* ca soluție a numărului fiarei.

Dr. Alberto Treyer, teolog și autor de origine argentiniană, cunoscut ca polemist și critic conservator, foarte activ în mediul virtual⁴, contestă interpretarea idealistă preferată de teologii noștri, optând pentru valoarea numerică a titlului *Vicarius Filii Dei*. În disputa cu Bacchiocchi, fratelui Treiyer i s-a alăturat un alt adventist, Wendell Slattery, mai puțin cunoscut, dar care a adus unele argumente pertinente lui Bacchiocchi.

În anul 2006, Conferința Michigan a organizat un simpozion biblic pastoral la Camp Au Sable, Michigan. Cu această ocazie, pastorul Kenneth Jørgensen, doctorand la Universitatea Andrews, a prezentat referatul „A Case for *Vicarius Filii Dei*”, în care argumenta că 666 nu înseamnă trei de șase, ci un singur număr, format din 600+60+6. A susținut că nu 6 este numărul de bază în aritmetica babiloniană, ci numărul 60. Numărul 6 nu este rău sau defectuos, deoarece heruvimii din Apocalipsa 4:8 au șase aripi, iar când Dumnezeu a creat lumea în șase zile, a declarat creația Lui ca fiind perfectă.

În același document, Jørgensen a apărut interpretarea *Vicarius Filii Dei*, pe care l-a recunoscut ca titlu papal, adăugând:

„În mod interesant, tocmai faptul că documentul [*Donăția lui Constantin*] în care apare acest titlu este un fals întărește interpretarea *Vicarius Filii Dei*; cu alte cuvinte, istoria documentului dezvăluie clar corupția spirituală a celor care l-au ticluit. De asemenea, el dovedește cât de departe a fost dispusă să meargă instituția care s-a folosit de un asemenea document, pentru a-și atinge scopurile ei de putere politico-spirituală universală.”

Jørgensen a afirmat, de asemenea, că titlul latin *Vicarius Filii Dei* este echivalentul titlului grecesc biblic *anti-hristos* (vice-Hristos) și că

renunțarea la vechea interpretare a numărului fiarei ar pune în pericol întreaga viziune istoricistă a profețiilor din Daniel și Apocalipsa. Unele accente ale tânărului doctorand ni se par exagerate, dar intervenția sa istorică este bine-venită, fiind în consonanță cu documentul nepublicat din 1946.

Între anii 2007 și 2011, câțiva adventiști studioși mai puțin cunoscuți au făcut cercetări pentru a afla în ce măsură *Vicarius Filii Dei* a fost folosit ca titlu papal. Este vorba de Jerry A. Stevens (profesor de engleză), Stephen D. Emse și Michael Scheifler (autori adventiști polemiști). Rezultatele cercetării lor au fost publicate într-o carte din 2011 a lui Edwin de Kock: *The Truth About 666 and the Story of the Great Apostasy*.

De Kock, originar din Africa de Sud, acum fiind foarte înaintat în vârstă, locuiește în Texas. A fost profesor de comunicare, cunoscut în cercurile esperantiștilor, și este pasionat de studiul profețiilor. Are și pregătire teologică și este cunoscut ca autor al mai multor cărți în domeniu. Cartea menționată mai sus a fost apreciată de personalități ca William Shea, Gerard Damsteegt și Frank Hardy.⁵ Un argument interesant al lui De Kock este acela că în Apocalipsa nu avem o „parodie a Trinității”, sau un trio al iadului, ci mai degrabă un cvartet, întrucât există și un „chip/icoană” a fiarei, care primește viață alături de fiară (Apocalipsa 13:15). Această „icoană” declanșează boicotul economic și persecuția sângeroasă împotriva celor care nu primesc stigmatul primei fiare.

Ar fi greșit să considerăm aceste două interpretări care se confruntă, ca un conflict între băieții buni și băieții răi, deși există și anumite temperamente netemperate, care vânează peste tot interpretări conspiranoice. Când William G. Johnsson a luat cunoștință de noile cercetări publicate în cartea lui De Kock, a fost încântat că există cercetători adventiști care „au găsit un sprijin mai puternic pentru poziția noastră cu privire la misteriosul număr 666.”

Treyer, de asemenea, a scris un articol în care aprecia concluziile lui Edwin de Kock și respingea vehement atitudinea sceptică și interpretarea idealistă a teologilor AZS, de la Prescott, până la Rodríguez, Stefanović, Bacchiocchi și Paulien. Și pentru că îl cunoaștem, îi urăm fratelui Treyer priviri mai înțeleghătoare.

Aceste critici constructive din ultimii ani s-au dovedit eficiente. În primul trimestru din 2019, studiul biblic al Școlii de Sabat pentru adulți⁶ a reluat studiul Apocalipsei. De data aceasta însă,

AR FI GREȘIT SĂ
CONSIDERĂM
ACESTE DOUĂ
INTERPRETĂRI
CARE SE
CONFRUNTĂ, CA
UN CONFLICT
ÎNTRE BĂIEȚII
BUNI ȘI BĂIEȚII
RĂI, DEȘI EXISTĂ
ȘI ANUMITE
TEMPERAMENTE
NETEMPERATE.

la Apocalipsa 13:18, comentariul suna: „Pavel îl descrie ca «omul păcatului» (2 Tesaloniceni 2:3). Această desemnare indică puterea papală simbolizată de fiara mării al cărei nume hulitor de pe capul ei indică titlul divin pe care îl pretinde pentru sine, stând chipurile în locul Fiului lui Dumnezeu pe pământ (sublinierea noastră) – o aluzie deloc voalată la titlul latin tradițional. Studiile fuseseră întocmite de Ranko Stefanović. Să se fi întors oare și frăția sa la vechea interpretare? Nu știm. Studiile sunt editate la nivelul Departamentului Școlii de Sabat al Conferinței Generale.

Încheiere

Pentru moment, ne oprim aici. Intenționăm ca în articolul următor să aducem dovezile istorice ale titlului *Vicarius Filii Dei* din documentele catolice. Până acum, rețineți: titlul cu pricina nu este scris pe nicio tiară sau mitră și nu există nicio dovadă că ar fi fost scris astfel vreodată. Deși titlul poate să fi fost mai vechi, el a apărut în secolul al VIII-lea într-un document fals, promo-

vat timp de multe secole de biserica papală. Titlul însuși este în mod fraudulos arogat de papalitate, o adevărată blasfemie, și papalitatea însăși este o instituție de cea mai autentică falsitate, întrucât Domnul Hristos nu a lăsat în urma Sa un om ca vice-Hristos și nu Și-a întemeiat biserica pe un singur om. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Sursa principală de informare pentru acest articol a fost articolul lui Edwin de Kock din *Enciclopedia Adventistă ESDA*. <https://encyclopedia.adventist.org/article?id=5FP8#fnref122>

² E.G. White, RH (16 februarie 1905); *The Colporteur Evangelist*, p. 21: „Cărțile Patriarhi și profeți, Daniel și Apocalipsa și Marea Luptă sunt acum necesare ca niciodată înainte. Ele ar trebui să fie răspândite pe scară largă, deoarece adevărurile pe care le subliniază vor deschide mulți ochi orbi.” În diferite forme, E.G.W. a repetat ideea. <https://m.egwritings.org/en/book/943.48>.

³ „Apocalipsul” lui Vuilleumier, publicat în 1938, afirma cu toată convingerea numele fiarei ca *Vicarius Filii Dei*, dar niciun cuvânt despre tiară.

⁴ <http://adventistdistinctivemessages.com>

⁵ <http://www.historicism.org/AboutUs.html>

⁶ <https://ssnet.org/lessons/19a/less09.html>

ÎN OBIECTIV

cu Alex Natsis

LUNI, ora 20.00 .

SperanțaTV

ISUS, SEMNUL (I)

Isus Și-a șters propriul scris doar o dată

UN SEMN ESTE
UN INDICATOR
CĂTRE O
ANUMITĂ
DESTINAȚIE,
AȘA CUM SUNT
SEMNELE DE
PE UN TRASEU
MONTAN. UN
SEMN POATE
AJUTA LA
CONSTRUIREA
UNUI PROFIL
PSIHOLOGIC SAU
DE CARACTER.

Evrei 1:1-3 – „În trecut, Dumnezeu le-a vorbit strămoșilor noștri prin profeți de multe ori și în multe feluri, însă în aceste zile de pe urmă, El ne-a vorbit prin Fiul..., care este oglindirea slavei și reprezentarea exactă a naturii Lui.” (NTR – Noua Traducere în Limba Română)

Un semn este un indicator către o anumită destinație, așa cum sunt semnele de pe un traseu montan. Un semn poate ajuta la construirea unui profil psihologic sau la cunoașterea caracterului cuiva.

Isus, Semnul – Ioan 8:1-11

Deși istoria numită *Pericope adulterae*¹ (Ioan 7:53 – 8:11) este contestată de unii critici pe motiv că cele mai vechi manuscrise care antedatează

*Textus receptus*² nu o conțin, vă rog să apreciați singuri bogăția de semne care sunt un indiciu despre calitățile lui Isus, precum și existența acestui pasaj exact în acest loc.³

Contextul este Sărbătoarea Corturilor. În ziua a șaptea a acestei sărbători, Isus strigase: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!”⁴ (Ioan 7:37). Rețineți acest amănunt, căci este un semn.

Suntem în ziua a opta a Sărbătorii Corturilor. Isus înnoptase pe Muntele Măslinilor. A doua zi, dis-de-dimineață, Isus a venit la Templu și, întrucât a fost asaltat de tot norodul setos de apă vieții, „El S-a așezat jos și a început să-i învețe” (Ioan 8:2).⁵ Dar „ora de clasă” a fost întreruptă. „Atunci, cărturarii și fariseii I-au adus o femeie prinsă în adulter. Au pus-o în mijlocul norodu-

lui” (Ioan 8:3). Încercănați și încrâncenați, niște cărturari și farisei nu reușiseră să doarmă pentru că stătuseră treji toată noaptea, ca orice vânător care-și urmărește prada. Fuseseră inițiatorii unei înscenări.⁶ Dar ei nu prinseseră decât momeala. Prada era în fața lor.

Valoarea semnului din Ioan 7:37 – „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” – poate fi înțeleasă doar în contextul capitolului 8:1-11 – episodul femeii prinse în adulter – cu scrierea în praful de pe podeaua Templului. Gestul lui Isus de a scrie în praf este simbolic, o trimitere la Ieremia 17:13, care leagă chemarea din ziua a șaptea (de a veni la El ca la un izvor de apă vie) cu scrierea în praful de pe pardoseala Templului, din ziua a opta: „Doamne, nădejdea lui Israel! Toți cei ce te părăsesc vor fi acoperiți de rușine”, spune profetul, iar Domnul răspunde: „Cei ce se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, Izvorul de apă vie.”

De Ziua Ispășirii (Yom Kippur), marele-preot se scălda de 11 ori într-un MIKVEH – un bazin de 575 de litri, care permitea scufundarea întregului corp. Această spălare se făcea în scop de curățire rituală înainte de slujirea la Templu. La sfârșitul Zilei Ispășirii se dădea o sărbătoare la casa marelui-preot și acolo era mare bucurie pentru că Dumnezeu primise jertfa, iar păcatele fuseseră „rostogolite” încă un an, până când Mesia urma să vină. La sfârșitul acestei sărbători, marele-preot ieșea în față și cita acest verset care, în traducerea literală a textului, spune: „O, YHWH, Botezătorul (scufundătorul) lui Israel⁷, toți care se îndepărtează de calea Ta să fie dați de rușine (să fie expuși rușinii publice). Cei ce se întorc de la căile Mele vor avea numele scris în praf și va fi șters, căci ei L-au părăsit pe YHWH, Izvorul apei vieții.”⁸

Întreaga situație fusese regizată să fie o capcană care trebuia să realizeze ceea ce gârziile de la Templu nu reușiseră cu o zi mai înainte pentru că băuseră... din *izvorul vieții*; fuseseră fascinați de *cuvintele vieții* rostite de Isus.⁹

Grupul turbulent a tras deci o femeie în mijlocul mulțimii zicând: „Această femeie a fost prinsă chiar când săvârșea adulterul. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre astfel de femei; Tu dar ce zici?» Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui.” Dacă ar fi spus să o ucidă, cum zice Moise, ei l-ar fi reclamat romanilor, căci orice condamnare la moarte putea fi făcută doar de către autoritățile romane. Dacă ar fi spus să-i dea drumul, așa cum se așteptau, cunoscându-i aplecarea spre cei proscriși, precum vameșii sau păcătoșii de rând,

ar fi răsculat mulțimea împotriva Lui, fiind acuzat că nesocotește pe Moise și tradiția.¹⁰

Dar capcana le-a prins mâna vânătorilor. Scenariul crezut perfect pentru a-L prinde pe Isus s-a transformat din nou într-un semn al rușinii lor, dar și al mesianității lui Isus. Aici era JUDECĂTORUL, cel care cunoștea pe toți cei vinovați¹¹, al căror nume, fiind scris în praf, era efemer. Comparați aceasta cu promisiunea aceluiași Judecător făcută biruitorilor mântuiți în Apocalipsa 3:12: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer, de la Dumnezeuul Meu, și Numele Meu cel nou.” Stâlpul face parte din structură! Fără el se prăbușește o clădire: „Și nu va mai ieși de acolo!” Altfel spus, istoria nu se va mai repeta: și nu vom mai ieși de acolo, așa cum s-a întâmplat în Grădina Edenului. În plus, pentru a întări și mai mult ideea permanenței, Însuși Numele slăvit al Tatălui, Numele cel nou al Fiului și numele Noului Ierusalim vor fi înscrise pe fiecare stâlp, ca o garanție că stâlpii vor dăinui cât numele din inscripție și cât noua locuință a Divinității. „Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei... Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:2,3). Prin contrast cu numele scris în praf, aici este GARANTUL DESTINULUI NOSTRU VEȘNIC!

Și încă un amănunt din curtea Templului devine încă un semn. Când Isus a spus „cel care este fără păcat”, El a vrut să spună „fără păcatul acesta”, întrucât cuvântul din limba greacă¹² indică spre același păcat, căci nu este nimeni fără niciun păcat. „Fără păcatul acesta al adulterului” tensionează la maxim atmosfera. Când un bărbat și o femeie erau acuzați că au călcat porunca a șaptea, erau aduși la poarta Nicanor a Templului, unde, în prezența martorilor, preotul se apleca și scria în praful de pe pardoseala Templului legea care fusese încălcată și numele acuzaților.¹³ Exact aceasta a făcut și Isus, *semn că aici El era PREOTUL!* Și pentru că ei nu au înțeles de la început adevărata semnificație a gestului lui Isus, insistând orbește să li se răspundă la întrebarea abil ticluită, Isus a fost nevoit să le spună ceea ce conștiința lor ar-

SENSURI NEBANUITE CONSTANTIN DINU

**GESTUL LUI ISUS
DE A SCRIE ÎN PRAF
ESTE SIMBOLIC,
O TRIMITERE LA
IEREMIA 17:13,
CARE LEAGĂ
CHEMAREA DIN
ZIUA A ȘAPTEA (DE
A VENI LA EL CA
LA UN IZVOR DE
APĂ VIE) CU SCRIE-
REA ÎN PRAFUL DE
PE PARDOSEALA
TEMPLULUI.**

să, cauterizată de atâtea abuzuri de încălcare, nu le mai putea semnală: „Cel care nu a violat niciodată porunca a șaptea să arunce primul cu piatra în femeia aceea!” Dar nu uitați că tot Isus a spus: „Dacă cineva se uită la o femeie ca s-o poftască, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui” sau, cum spune Noul Testament în versiunea interconfesională: „Eu însă vă spun că oricine se uită cu jind la o femeie a comis deja adulter în inima lui.” Altfel spus, Isus le-a transmis celor veniți cu pietre în mâini: cel care nu „a privit niciodată la o femeie dorind-o”¹⁴ „să arunce primul cu piatra!”¹⁵ (Ioan 8:7). *O asemenea perspectivă asupra spiritului Legii era un semn că aici era Însuși LEGIUITORUL!... Și ATOTȘTIUTORUL!*

Și mai cred ceva. Când „privitorii au văzut schimbarea bruscă de pe fețele lor și s-au îngrămădit să vadă la ce se uitau cu atâta groază și rușine”¹⁶ toți agitatorii, Isus a șters cu sandaia dovezile care-i incriminau pe acuzatori. Nu sosise Ziua Judecării. Isus era MIZERICORDIA în persoană, chiar și pentru înărăncenați! Isus și-a șters propriul scris doar o singură dată! Cel care a scris în piatră Legea morală¹⁷ scrie în praf numele vinovaților. Și le șterge! Până când?

Bineînțeles că au plecat toți fariseii rapid, începând cu cei mai în vârstă, sau „onorabili” (Ioan 8:9). Se poate observa și contrastul dintre masa amorfă a acuzatorilor (pregătiți să linșeze cu pietre sub protecția anonimatului pe care li-l conferea grupul) și dispersarea grupului prin introducerea unei simple expresii care disecă fin, ca un bisturiu, izolând pe indivizi: „Să arunce primul”¹⁸. „Și au ieșit afară unul câte unul” (Ioan 8:9). Isus era „chirurgul” de care avea nevoie fiecare pacient bolnav de maladia excepției, singurul „CHIRURG OFTALMOLOG” din lume și din istorie, capabil să „opereze” cecitatea selectivă.

„Isus și-a șters scrisul doar o singură dată” face aluzie la câteva doctrine esențiale ce privesc trecutul, prezentul și viitorul.

Trecutul are de-a face cu doctrina valabilității Legii lui Dumnezeu, fără editări omenști cum ar fi „s-a schimbat porunca a patra și acum cinstim ziua întâia”.

Prezentul are de-a face cu vremea harului, în care nume se scriu în praf („vinovat”), dar se și șterg („nevinovat”), în timp ce Mântuitorul ne tratează ca și cum am fi nevinovați (ne-a iubit pe când eram noi păcătoși – Romani 5).

Viitorul are de-a face cu judecata în care se adună șansele oferite, începând cu atribuirea nevinovăției Fiului lui Dumnezeu și achitarea de pedeapsă prin comutarea ei asupra aceluiași Fiul nevinovat și până la plânsetul înfundat al Duhului Sfânt, care zilnic trebuia să se mulțumească doar cu crâmpie de comunicare și sclipiri de asemănare – și se scad dorințele după înalt și reflexele de bunătate care sunt mai mult note-

le profesorului credincios decât ale elevului, de regulă, distrat...

Un singur episod și atât de multe sensuri în care Isus ne satisface setea de înalt!

„Beți toți din El!” (Matei 26:27) ■

Constantin Dinu, doctor în medicină

¹ Sau „pericope de adultera”

² *Textus receptus*, sau Textul recepționat, reprezintă variantele tipărite ale Noului Testament în greacă, începând cu Desiderius Erasmus, în 1516 (care a folosit șase variante vechi din secolul al XII-lea ale Noului Testament în greacă, găsite în Antiohia, și până la familia Elzevir, între 1624 și 1641. *Textus receptus* este în acord cu cele mai vechi versiuni ale Bibliei. Acest text a rămas neatins de filozofia egipteană, de erezii și de necredință. http://textusreceptusbibles.com/What_is_the_Textus_Receptus. Unii folosesc un sens mai restrâns, aplicând noțiunea la edițiile lui Erasmus, modificate de Stephanus și Beza pentru a traduce versiunea King James în 1611. <http://www.bibletexts.com/kjv-tr.htm>

³ Ioan 7:37 vorbește despre chemarea la Sine ca izvorul apei vieții, Ioan 8:6 vorbește despre gestul de a scrie în praful de pe pardoseala Templului, iar Ieremia 17:13 le asociază pe amândouă. Numeroși critici au contestat fie oportunitatea acestui pasaj în acest loc, fie caracterul original al pasajului, susținând că ar fi fost introdus mai târziu în evanghelia aceasta de către unii copisti, chiar dacă majoritatea criticilor nu neagă posibilitatea ca această întâmplare să fi avut loc cu adevărat.

⁴ Toate textele biblice sunt în versiunea Cornilescu dacă nu se specifică altfel.

⁵ NTR – Noua traducere în limba română.

⁶ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 394 (461).

⁷ „Scufundătorul lui Israel” este unul dintre sensurile expresiei originale. Majoritatea versiunilor Bibliei traduc prin „Speranța lui Israel”.

⁸ <https://www.crosswalk.com/blogs/dr-julie-barrier/what-did-jesus-really-write-in-the-sand.html>

Mai multe traduceri contemporane prind acest sens de ștergere a numelor scrise în praf ca semn al efemerității: CEV - Contemporary English Version, CEB - Common English Bible.

New English Translation, ca și New Revised Standard Version traduc: „Vor fi scriși în lumea de sub pământ”, sau în „lumea morților”, în sensul de „socotiți morți” sau vor muri. Interpretarea alternativă este cea prezentată în varianta din Biblia ortodoxă iudaică și cea literală menționată în prelegere: „Cei ce se întorc de la Tine vor fi ca și cum numele lor ar fi scrise în praf” sau „vor fi scriși în praf” (în ebraică). <https://www.bible.com/ro/bible/107/JER.17.NET>

⁹ Ioan 7:46 — „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”, au raportat gărzile ca motiv al renunțării reținerii lui Isus.

¹⁰ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 393–394 (461).

¹¹ *Eadem*, p. 394 (461).

¹² „Avamartetos”

¹³ https://www.tapatalk.com/groups/prophecy_fellowship/simchat-torah-and-jesus-writing-in-the-dust-t9.html

¹⁴ Matei 5:28: „Eu însă vă spun că oricine privește o femeie dorind-o a și comis adulter cu ea în inima lui.” (Biblia Romano-Catolică, 2020)

¹⁵ Sau, cum spune versiunea The Passion Translation, o parafrază scrisă de Brian Simmons: „Bărbatul care n-a avut niciodată vreo dorință păcătoasă să arunce primul...”

¹⁶ Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 394 (461)

¹⁷ Exodul 31:18.

¹⁸ „Expresia urmărește să distrugă confortul unanimității anonime” <http://anthropoetics.ucla.edu/ap0301/dust/>

*Sustine proiectul „Vreau la școală!”
și oferă copiilor săraci o șansă
la educație și la un viitor mai bun!*

RON: R016 RNCB 0074 0292 1540 0057

EURO: R078 RNCB 0074 0292 1540 0008

SWIFT Code: RNCBROBUXXX

SMS cu textul ÎADRAÎ la nr 8545

**Vreau
la școală!**

58377